

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμηνν 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμηνν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 27 Φεβρουαρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 13

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἐξῆ ἡ ὥρα πρωῒ. Καθισμένη ἐμ-
πρὸς στὸ γραφειάκι της ἡ Ἐδιθ γρά-
φει στὴν ἀδελφῇ Ἰωσηφίνα τίς ἐν-
τυπώσεις της ἀπ' τὴν καινούργια
ζωή της.

« Ἀγαπητὴ μου ἀδελφῇ.

Μοῦ εἶχατε ζητήσῃ νὰ σὰς γρά-
ψω τίς ἐντυπώσεις μου, μὰ αὐτὸ εἶ-
ναι δύσκολο. γιὰτὶ εἶναι τόσες πολ-
λές ποὺ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἀπὸ ποῦ
ν' ἀρχίσω.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ σὰς μιλήσω
γιὰ τοὺς Σβεσενχάμ.

Ὁ λόρδος εἶναι ἓνας κύριος εὐγε-
νέστατος. Εἶναι σοφός, κι' ὅσες ὥρες
τοῦ ἀφίνουν οἱ δουλειές του, τίς περ-
νᾷ μὲ τίς πολυτίμες συλλογές ποῦ
ἔχει φέρει ἀπ' τὴν Ἰνδοκίνα.

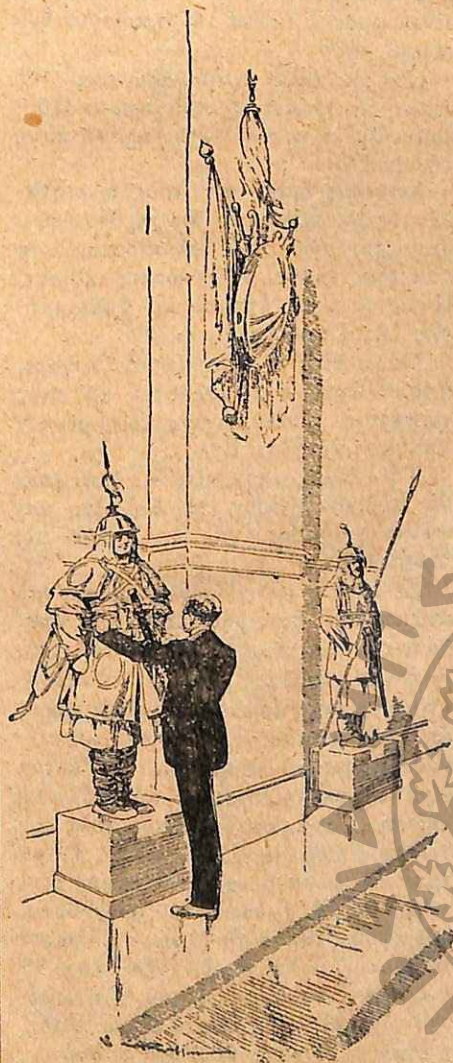
Ἡ λαίδη εἶναι ἑκτακτη: Ἡ πιὸ
καλὴ γυναῖκα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ
φαντασθῇ, μιὰ σωστὴ ἀγία. Ὅταν
μιλεῖ γιὰ τὴν κορούλα της, φαίνεται
τόσο λυπημένη ποὺ ἄθελα μοῦ ἀνε-
βαίνουν δάκρυα στὰ μάτια.

Καὶ τώρα γιὰ τὴν λαίδην Μπέλλα. Κα-
λὴ μου ἀδελφῇ, φοβᾶμαι ὅτι τὴν ἀ-
δικῶ. Τὴν πρώτην βραδυὰ ἦταν ἐ-
ξαιρετικὰ καλὴ μαζί μου, ὕστερα
ἀπότομα, χωρὶς καμμιά φανερὴ αἰτία,
ἄλλαξε τρῶπο. Νομίζει κανεὶς ὅτι
μοῦ φέρεται ἐπιτήδεις ἔτσι γιὰ νὰ μὲ
ἀναγκάσῃ νὰ φύγω. Δὲν μπορῶ νὰ
καταλάβω, γιὰτὶ μὲ ἀντιπαθεῖ τόσο
πολύ, χωρὶς νὰ τῆς κάνω ποτὲ τίποτα!

Εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν υγεία μου
καὶ ἐργάζομαι ὅσο καλύτερά μπορῶ.
Οἱ Σβεσενχάμ, μ' ὅλο τους τὸ μεγά-
λο πένθος, ἐξ αἰτίας τῆς θέσεώς των,
εἶναι ἐποχρεωμένοι νὰ δέχωνται πο-
λὴ. Ἡ Μπέλλα ἐνθουσιάζεται μὲ τὴν
κοσμικὴν ζωὴ, βγαίνουμε, πηγαίνουμε
σὲ θέατρα, σὲ κινματογράφους, στὰ μα-

γαζιά, καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη ἂν
ἤμουν ἀκόμη ἡ εὐτυχισμένη Ἐδιθ
τῶν περασμένων χρόνων.

Καὶ τώρα σὰς ἀφήνω ἀφοῦ σὰς

«Ὁ λόρδος καταγινόταν μὲ τίς
πανοπλίες»

παρακαλέσω νὰ διαβιάσετε τὰ σέβη
μου στὴ «μητέρα σας»· παρακαλέτετε
γιὰ μένα τὸ Θεό, νὰ προστατεύῃ, μαζί
μὲ τὴ μαμμά, ἀπ' ἐκεῖ πάνω, τὴ μι-
κρή σας. Ἐδιθ».

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὸ τὸ γράμμα,
ἡ μικρὴ ὀρφανὴ συλλογίσθηκε:

«Κι' ὅμως δὲν εἶπα ὅλη τὴν ἀλή-
θεια, δὲν εἶπα ὅτι: ἔχουσε ἐπιτήδεις
μελάνι στὸ τετράδιο τῆς ὀρθογραφίας
μου ἡ Μπέλλα. Εἶσαι εὐχαριστημένη,
μαννούλα μου;»

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε ἡ λαίδη
Μπέλλα στὸ δωμάτιο της, χωρὶς νὰ
ἀκούσῃ καλὰ-καλὰ «ἐμπρός».

— Τί γράφεις πρωῒ-πρωῒ, Ἐδιθ;

Καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τῆς ἀπαντή-
σῃ, εἶχε ἀρπάξῃ ἓνα μισανοιγμένο τε-
τράδιο κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίξῃ.

— Ἀ, δὲν ἤξερα, ὅτι ἔχω τὴ με-
γάλῃ τιμὴ νὰ ζῶ κοντὰ σὲ μιὰ καλὴ
ποιήτρια! ἡ θεὰ μου θὰ ἐνθουσιαστῇ
ἂν τὰ ἴδῃ.

— Νομίζετε ὅτι θὰ κάνῃ εὐχαρί-
στησιν στὴ λαίδην Σβεσενχάμ; ἂν ναί,
νὰ τῆς δείξω εὐχαρίστως τὸ τετρά-
διό μου.

Ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα θάκλαιγε,
ἂν ἐβλεπε τὰ μάτια τῆς Μπέλλας νὰ
κοιτάζουν μὲ εἰρωνεία τὰ ἄτεχνα
γραψίματά της, στὰ ὅποια ὅμως ἔ-
βαζε τὴν ἴδια της τὴν δυστυχία. Καὶ
νὰ, μὲ τὸν εἰρωνικώτερο τόνο ἡ κα-
κομαθημένη λαίδη τὴ ρώτησε:

— Μὰ ποῦ εἶδες ἐσύ, τρόφιμῃ ἐνός

Ἀσύλου Ὀρφανῶν, τὸν πύργο ποὺ
σοῦ ἐνέπνευσε αὐτοὺς τοὺς στίχους;
Μὴν ἦταν ἡ κατοικία τῶν γονέων σου;

— Εἶναι τὸ Φερλάκ! ἀποκρίθηκε

ἡ Ἐδιθ.

— Τὸ Φερλάκ; Δὲν ξέρω κανένα
Φερλάκ. Οὐφ, φτάνει πιὰ, βαρέθηκα!
Νὰ ἴσα-ἴσα ἡ Τζαὶνν ποὺ ἔρχεται νὰ
μᾶς φωνάξῃ γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Ἐδιθ στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ
νὰ φυλάξῃ τὰ χαρτιά της, ἔπειτα
ἔφτασε τὴ Μπέλλα στὴ σκάλα καὶ

μπήκε μαζί της στην τραπεζαρία.

— Μην άργήτε, παιδιά μου, τούς είπε ή λαίδη Σδεσενχάμ, σέ μισή ώρα θ'αφθούν οι φίλες σας για τὸ μάθημα.

— Δέν θά γίνῃ μάθημα σήμερα, θεία μου, ἀποκρίθηκε ἡ συγχα ή Μπέλλα. Οι φίλες μου είναι πολὺ ἀπασχολημένες μ' αὐτὴ τὴ φιλανθρωπική Ἀγορά, ξέρετε...

— Ἐκείνο πὸν ξέρω, τὴν ἔκοψε ὁ λόρδος Σδεσενχάμ, είναι πὼς εἰστε μιά χαριτωμένη παρέα ἀπὸ... τεμπελοῦλες! Ἡ μὲς Ὁμπρὺ είναι καλύτερη ἀπὸ σᾶς. Ἰδὲς πὼς στενοχωρήθηκε πὸν θά χάσῃ τὸ μάθημά της!

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸν καιρὸ πὸν ὁ κατόπιν ἄτυχος βασιλιάς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 16ος ἦταν ἀκόμα Δελφίνος (διάδοχος), συνήθιζε νὰ περνᾷ ὁλόκληρες ἑβδομάδες μὲν ἡσυχία καὶ ἀπλή ζωὴ στ' ἀγαπημένο του παλάτι τοῦ Σαιν-Κλου. Ἡ γυναίκα του τὸν συνόδευε πάντα καὶ μαζί ἐπιχειροῦσαν τὸς ὠραίους ἐκείνους, πρωτῶνους περίπατους, πὸν τὸς ἐνθουσίαζαν τόσο πολὺ καὶ τὸς δού. Ἐτσι καὶ ἐκεῖνο τὸ πρωινὸν, εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ μιά κρυφὴ πόρτα τοῦ πάρκου, ντυμένοι τόσο ἀπλά, πὸν δύσκολα θά μάντευε κανένας τὴν ταυτότητά τους. Προχωροῦσαν στὴν τύχη κι' ἦταν κι' οἱ δύο τους νέοι, εὐθυμοί, ἀμέριμνοί...

Ἐαφνικά, ἐν' ἀνθρώπινο πλάσμα ξεπρόβαλε μπροστά τους: μιά γυναίκα, νέα ἀκόμα, μὰ μὲ φοδερὰ ἀποκρουστική φυσιογνωμία. Τὰ ρούχα της, κατακουρελισμένα, φανέρωναν τὴν πιδ μαύρη δυστυχία, κι' ὁ Δελφίνος, πάντοτε ἀγαθὸς κι' εὐκολοσυγκίνητος, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τῆς δώσῃ κάποια βοήθεια. Ἡ γυναίκα ὅμως, στὴ θέα τῶν δύο ἀγνώστων, ἄφισε μιά στριγγιὰ φωνὴ καὶ τὸδαλε στὰ πόδια! Στ' ἀκουσμα τῆς φωνῆς της, ἕνας νέος ἄντρας βγήκε πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα, ὅπου ἦταν, φαίνεται, κρυμμένος, κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ κι' αὐτὸς ἔσπισε τῆς ὅσο μπορούσε πιδ γρήγορα, ἀφοῦ φρόντισε μάλιστα νὰ ρίξῃ πρῶτα καταγῆς ἕνα βαρὺ σάκκο πὸν κρατοῦσε, γεμάτο, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀπὸ κλοπιμαία.

Ἀπ' τὴ βία του ὅμως, δέν εἶδε ἕνα πελώριο κοτρώνι πὸν τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο, καὶ χτύπησε πάνω του τὸ μέτωπό του τόσο ὁρμητικά, πὸν ἔπεσε ἀμέσως κάτω πληγωμένος. Τὴν

ἴδια στιγμή, κάμποσοι ἄνθρωποι βγήκαν ἀπ' τὴ γειτονικὴ ἐπαυλὴ φωνάζοντας: «κλέφτες! κλέφτες!» Σταμάτησαν ὅμως ἀμέσως μπροστὰ στὴ σκηνὴ πὸν ξετυλιγόταν μπροστά τους: Ἐνας ἄνθρωπος κουρελῆς, μισοαναίσθητος καὶ καταματωμένος, ξαπλωμένος κάτω κι' ἕνας εὐγενικὸς κύριος, σκυμμένος πάνω του, τοῦ περιποιόταν τὴν πληγὴ. Λίγα βήματα πᾶρκει βρισκόταν πεταμένος ἐ σάκκος, πὸν ἔτρεξαν νὰ πιάξουν μὲ χαρά, ἐνῶ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀπευθυνόμενος στὸν ἄγνωστο κύριο, τοῦ ἐξιστοροῦσε, πὼς αὐτὸς ὁ πληγωμένος παλιοκλέφτης μπήκε στὴν ἐπαυλὴ τους καὶ τὸς ἔδαισε τὰ ντουλάπια μὲ ἀντικείμενα.

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ κλέφτης, σὲ κρατοῦμε! φώναξαν στὸν ἄθλιο πὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

— Ὁχι, δέν εἶναι αὐτὸς, ἀποκρίθηκε ὁ διάδοχος. Γνωρίζω πολὺ καλά αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν μεταφέρω στὸ παλάτι, γιατί τὰ χερὰκια τῆς κυρίας πὸν βλέπετε, δέν εἶναι φυσικά ἱκανὰ νὰ σηκώσουν ἕνα τέτοιο βάρος!

Καὶ κοίταξε χαμογελώντας τὴ νεκρὴ πριγκίπισσα, πὸν παρακολουθοῦσε ἀμίλητη καὶ συγκινημένη αὐτὴ τὴ σκηνή.

Κανένας ὅμως ἀπ' τοὺς παριστάμενους δέν κοινιόταν ἀπ' τὴ θέση του. Φαίνεται πὼς δέν πολυπίστευαν τὰ ὅσα τοὺς ἔλεγε ὁ ἄγνωστος κύριος. Πάνω σ' αὐτὰ ἔφτασε κι' ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαυλῆς.

Μόλις εἶδε τὸ πριγκιπικὸ ζευγάρι, ἀποκαλύφθηκε μ' εὐλάβεια καὶ τοὺς χαϊρέτισε, ἀποκαλώντας τους μὲ τὸν πραγματικὸ τους τίτλο.

Τότε ὅλοι, σαστισμένοι, ἔσπευσαν νὰ περικυκλώσουν τὸ Δελφίνο καὶ κατατακίστηκαν νὰ ἐκτελέσουν τίς διαταγές του.

Σὲ λίγο ὁ πληγωμένος βρισκόταν ἀναπαυτικά ξαπλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι τοῦ παλατιοῦ. Ἡ γυναίκα του, — ἡ νέα γυναίκα μὲ τὴν ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία — ξεθαρρεμένη ἀπ' τὴν καλοσύνη τοῦ πριγκίπα — γιατί κρυμμένη πίσω ἀπ' τὰ δέντρα εἶχε παρακολουθήσει κι' αὐτὴ δλητὴ σκηνή — ἀνακατεῦθηκε μὲ τοὺς ἄνθρώπους πὸν μετέφεραν τὸν ἄντρα της, καὶ τώρα βρισκόταν κοντὰ του.

Φώναξαν ἀμέσως ἕνα χειρουργό, κι' ἀφοῦ δέθηκε τὸ ἐλαφρὸ ἄλλωστε τραῦμα, ὁ Δελφίνος διέταξε ὅλους νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ πληγωμένου. Ὁταν δέν ἔμειναν παρὰ αὐτὸς, ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα καὶ οἱ δύο... κλέφτες, τοὺς εἶπε:

— Καὶ τώρα δὲ μοῦ λέτε, τί πρέ-

πει νὰ κάμω μὲ σᾶς; Νὰ σᾶς παραδώσω στὴ δικαιοσύνη γιὰ νὰ λάβετε τὴν τιμωρία πὸν ταιριάζει στὴν κακὴ σας πράξη;

— Ἀχ, κύριε! φώναξε ὁ ἄντρας, ἡ Ὑψηλότη σας ἄς λυπηθεῖ τοὺς δυστυχισμένους, πὸν ἡ φτώχεια ἡ πιδ ἀφάνταστη ἔχει μεταβάλλει τὴ ζωὴ τους σὲ πραγματικὴ κόλαση! Ἀν ἡ Ὑψηλότη σας μπορούσε νὰ ξέρῃ, πόσο τρομερὸ εἶναι νὰ κρυώνῃ κανένας, νὰ πεινᾷ καὶ νὰ τριγυρίζῃ ἐδῶ καὶ κεῖ, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἕνα ἄσυλο νὰ καταφύγῃ!...

Συγκινημένος, ὁ Δελφίνος κοίταξε τὴ γυναίκα του. Κι' ἡ Μαρία Ἀντουανέττα τοῦ εἶπε:

— Λουδοβίκε, πρέπει νὰ τοὺς συχωρέσεις καὶ νὰ τοὺς βοηθήσεις νὰ μποῦν στὸν ἴσιο δρόμο.

Τότε ὁ Λουδοβίκος εἶπε τοὺς κλέφτες:

— Μοῦ ὑπόσχεστε νὰ γίνετε τίμιοι ἄνθρωποι, νὰ δουλέψετε, νὰ κερδίσετε τὸ φωμὶ σας μὲ τὸν ἰδρῶτα σας, ἂν σᾶς δώσω χάρη;

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκαν, κι' ὅχι μόνο αὐτὸ, μὰ καὶ πολλὰ ἄλλα. Καὶ τοῦ μίλησαν γιὰ τὴν ἄθλια καὶ θλιβερὴ ζωὴ τους, κι' ὁ καλὸς Δελφίνος τοὺς πόνεσε μὲ τὴν καρδιά του, κι' ἔδωκε στὸν ἄντρα ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ, γιὰ νὰ ξαναγορίσῃ στὸ Παρίσι καὶ νὰ ξαναπιάσῃ τὴν τέχνη του, γιατί ἦταν παπουτῆς. Καὶ τὴν ὥρα πὸν οἱ δύο ἀλλήτες ἔφευγαν, θαμνωμένοι ἀπ' τὴν τόση τους τύχη, ἡ Δελφίνη, σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ ὁ Δελφίνος, ἔβαλε στὸ χέρι τῆς φτωχῆς γυναίκας τὸ καλὰ γεμισμένο πορτομνεδάκι της.

Ὁταν γύρισαν στὸ Παρίσι, ὁ Λουδοβίκος 16ος καὶ ἡ γυναίκα του ζήτησαν πληροφορίες γιὰ τοὺς προστατευμένους τους. Κι' ἔμαθαν, μὲ κατὰπληξη, πὼς οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄθλιοι εἶχαν προχωρήσει μέσα σὸν βοῦρκο τῆς διαφθορᾶς τόσο βαθιά, πὸν τίποτε δὲ μπορούσε πιά νὰ τοὺς ἀνασύρῃ ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ τὴν πλούσια βασιλικὴ δωρεὰ εἶχαν σπεύσει νὰ σπαταλήσουν μὲ γλέντια καὶ μεθύσια καθεμέρα.

Καὶ ξέρετε πὼς ὀνομαζόταν αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος ἄντρας, αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, πὸν κάποτε προσπάθησε νὰ τὸν κάμῃ «καλὸν ἄνθρωπο» ὁ ἀγαθὸς Λουδοβίκος 16ος; — Σιμόν! Ναι, ἦταν αὐτὸς πὸν ἔγινε κατόπι ὁ χωρὶς οἶκτο δεσμοφύλακας τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου βασιλόπουλου, τοῦ μικροῦ φυλακισμένου τοῦ Τέμπλου, τοῦ Λουδοβίκου 17ου, γιοῦ τοῦ ἀγαθοῦ βασιλιά Λουδοβίκου 16ου!

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ) ΚΑΛΛΙΟΠΗ Α. ΧΑΤΖΗ

Η ΓΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Τ' ἀγόρι ἀκούμπησε τὸν τενεκὲ μὲ τὸ γάντιο στὴν πόρτα καὶ κάθησε στὸ κατώφλι. Ἐρρίξε ὕστερα μιά ματιά γεμάτη ἀμηχανία, ὅταν ξαφνικά σηκώνεται, τρέχει στὴ γριά, ἀπλώνοντας τῆς μὲ κλάματα τὰ μελανιασμένα ἀπ' τὸ κρὺο χερὰκια του.

— Ἀμέ! ἔκκμ! αὐτὴ, καλὰ νὰ πάθῃς, — μὴ θαρρεῖς πὼς θά σοῦ δώσω μῆλο; Χαστούκια θά φᾶς, ὅχι μῆλο!

Τὴν ἴδια ὥρα τοῦδινε μὲ τὸ φλιτζάνι καφέ, πὸν αὐτὸς τὸν ρουφῶσε ἀχόρταγα, στυλώνοντας μ' ἀγωνία τὰ μάτια στὴ γριά, πὸν ὅλο καὶ μουρμούριζε.

Ἀξάφνα, οὔτε κι' ἡ ἴδια κατάλαβε πὼς ἔγινε αὐτὸ, πῆρε τὸ παγωμένο ἀγόρι στὴν ποδιά της, τὸ τύλιξε μὲ τὸ φαρδὺ της μανδύα, κι' ὁλοένα μουρμουρίζοντας, τῶσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

Σὲ λίγο ἀκούγε τὴν ἡσυχία, βαθειὰ ἀναπνοὴ τοῦ παιδιοῦ, πούχε ἀποκοιμηθεῖ, σῶπασε κι' ἔπαψε νὰ σαλεύῃ.

Πάνω στὴ γέριχη αὐτὴ καρδιά δέν εἶχε ὅς τώρα ἀναπαυθεῖ ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Ποτὲ στοργή, συμπάθεια ἢ συμπόνια δέν τὴν εἶχαν ἀγγίξει. Ἡ γριά πάντα μουρμούριζε καὶ δέν νοιαζόταν παρὰ γιὰ τὸ συμφέρο της.

Τώρα ἐνοιώθε μιά θέρμη εὐεργετικὴ νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴ νέα ζωὴ πὸν ἔσφιγγε στὸ στήθος της καὶ νὰ τὴν πλημμυρίζῃ.

Ἀφίγγραζόταν τὴν ἁνάσα τοῦ παιδιοῦ, πὸν τὸ κεφάλι του ἀκούμπωσε σχεδὸν στὸ πηγούνι της. Ἀρχισε νὰ τὸ κουνῇ σιγὰ καὶ θυμήθηκε κάποιο νανούρισμα πὸν εἶχε μάθει στὸ σχολεῖο: Ἀρχισε, ὁλοτέλα αὐθόρμητα, νὰ τὸ τραγουδῇ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

Ὁταν γύρισε ὁ φανοκόρος, τοῦ φώναξε σὰ θυμωμένη:

— Κόπιασε νὰ πάρῃς τὸ κουτσούβελο σου, γιὰ τελευτέα φορὰ σοῦ τὸ περιμαζεύω, — κι' ἀπόθεσε στὰ χέρια του τὸ κοιμισμένο παιδί. Ὑστερα πῆρε τὰ καλάθια της καὶ γύρισε κάπου μιά ὥρα ἀργότερ' ἀπ' τὴ συνηθισμένο στὸ σπίτι της.

Τὸ ἄλλο πρωινὸ, τὴ συνηθισμένη ὥρα, βγήκε ὁ μικρὸς ἀπ' τὸ σπίτι νὰ πάῃ στὴ δουλειά του. Καθὼς τὰ μάτια του συναντηθῆκαν μὲ τῆς γριάς, στάθηκε καὶ κοιτοῦσε συλλογισμένος, μπροστὰ του.

Ἀναθυμήθηκε θαμπὰ τὴ γλυκεῖα θαλωρὴ πούχε νοιώσει τὸ περασμένο βράδυ.

Εἶχε μεγαλώσει δίχως μητέρα καὶ

δέν ἤξερε ἀπ' τὴ στοργικὴ φροντίδα καὶ τὸ τρυφερὸ χᾶδι τοῦ πιστοῦ μητρικοῦ χεριοῦ. Νὰ ξύπνησε τάχα κάτι μέσα του ἡ στοργὴ τῆς γριάς; Ἐαφνικά πάει καὶ στέκεται στὴν παλιά του θέση, μπροστὰ σὸ καλὰ, θι μὲ τὰ ἐλοκόκκινα μῆλα, μὰ δίχως νὰ τὰ προσέχῃ τώρα, καὶ κοιτώντας κατὰ πρόσωπο τὴ γριά, τῆς λέει—

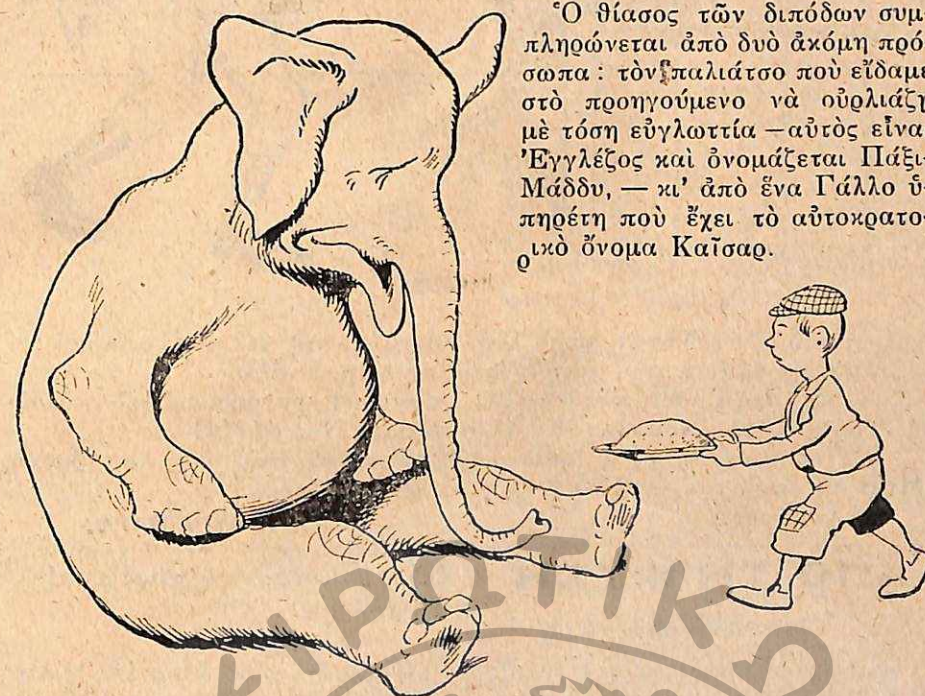
τούτῃ τὴ φορὰ δίχως ὑστεροβουλία: — Καλὲ σύ, κυρούλα, σ'ἀγαπᾶω! Δίχως νὰ συλλογιστῇ ἡ γριά, πῆρε τὸ πιδ ἑμμορφο μῆλο τοῦ καλαθιοῦ της καὶ τοῦ τῶδωσε. Μὰ ἦταν κι' ἡ μοναδικὴ φορὰ στὴ ζωὴ της, πὸν ἀκούγε ἀπὸ ἄνθρωπο ἕναν τρυφερὸ λόγο!

(Ἀπ' τὸ Γερμανικὸ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

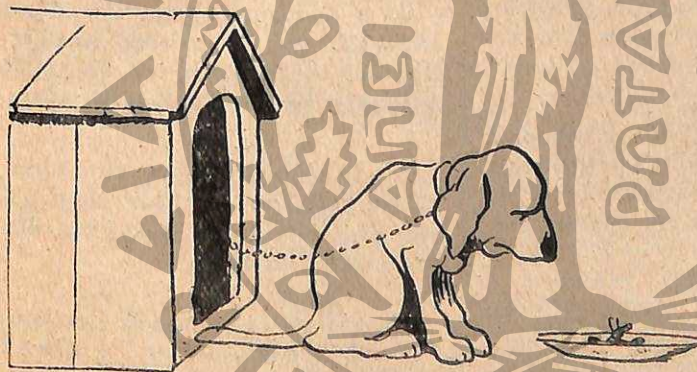
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Ὁ θίασος τῶν διπόδων συμπληρώνεται ἀπὸ τοὺς ἀκόμη πρόσωπα: τὸν παλιότο πὸν εἶδαμε στὸ προηγούμενο νὰ οὐρλιάζῃ μὲ τόση εὐγλωττία — αὐτὸς εἶναι Ἑγγλέζος καὶ ὀνομάζεται Πάξι-Μάδδου, — κι' ἀπὸ ἕνα Γάλλο ὑπηρετὴ πὸν ἔχει τὸ αὐτοκρατορικὸ ὄνομα Καῖσαρ.

Ἀς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὸ θίασο τῶν τετραπόδων, ἢ νὰ ποῦμε καλύτερα τῶν ζώων, γιατί ὑπάρχουν σ' αὐτὸν καὶ δίποδα, δηλαδὴ πουλιά. Εἶναι ἑπτὰ: Μιά ἀρκούδα, πὸν τὴ λένε Σιδερονυχάτῃ μιά μαίμου πὸν τὴ φωνάζουν Φουντούκα — τρελλαίνεται, βλέπετε, γιὰ τὰ φουντούκια — ἕνας πελεκάνος, πὸν τὸν ἔβγαλαν μὲ τὸ δίκιο τους Χοντρομούταρο μιά γάτα πού, ἀπὸ τὸ χρώμα της, τὴ λένε Κιτρινούλα, ἕνας σκύλος ἀκόμα λεγόμενος

Καροτῆς, ἕνας χοῖρος, ὁ Ροδίτης, κι' ὁ συμπαθητικώτατος ἐλέφαντας, ὁ Ἀχαμνούλης. Αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ τῶδωσαν, καθὼς λένε, κατ' ἐὺφῃ μισμὸ: γιατί κάθε ἄλλο παρὰ «ἀχαμνούλης» μπορεῖ νὰ

εἶναι ἕνας ἐλέφαντας, ὅσο κι' ἂν κατορέφεται σ' ἕνα Θηριοτροφεῖο.

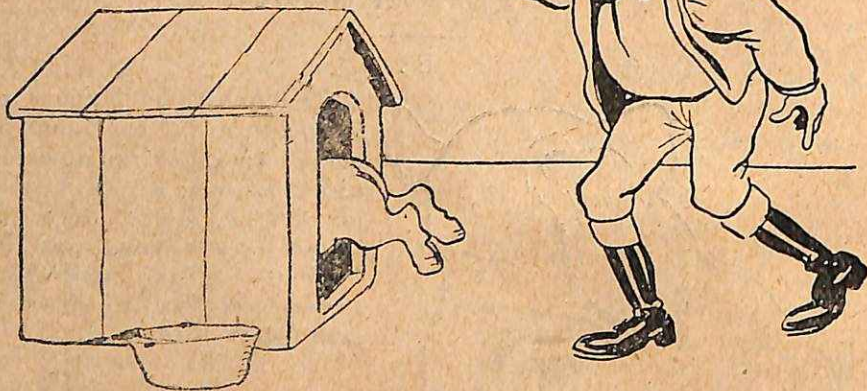
Γιατί, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ κ. Χάρρυ Κόμπλεν κάνει τὴ μεγαλύτερη οἰκονομία στὴν τροφὴ τῶν ζωντανῶν του. Γι' αὐτὸ τὰ κακόμοιρα δέν τὰ βλέπει ποτὲ κανεὶς ζωηρὰ κι' εὐθυμὰ, σὰν τὰ κατοικίδια πὸν τὰ καλοτρέφουν. Ὁ Ἀχαμνούλης, παραδείγματος χάριν, δέν τρώει παρὰ

σαπιολάχανα από το μπαγιατοπάζαρο, που του τὰ πηγαίνει σ' ένα πιάτο ο Τιμολιός· κι' όση πείνα κι' αν έχη, δεν έχει και το θάρρος ναποτελειώση την άθλια μερίδα του. Μένει νησιτικός και συλλογιέται δακρυσμένος:

«—Αν εξακολουθήση έτσι αυτή η δουλειά, εγώ θα καταντήσω... τσίρος, τσίρος!...».

Αδύνατο βέβαια ένας ελέφαντας να καταντήση τσίρος· ο Αχαμνούλης όμως το φοβόταν και, όταν έμενε μονάχος του, έχυνε δάκρυα πικρά...

Κι' αν ήταν μόνο η πείνα... Μα τὰ κακόμοια τὰ ζωντανά είχαν και τὸ ξύλο. Πόσες φορές ο Καροτής, ο

σκύλος, που δεν τουδιναν παρά λίγα κόκκαλα, στο τέλος έτρωγε και ξυλιές από τον άφεντη του, γιατί γύρευε να φάη κι' άλλο.

— Στο λοζό σου, παλιόσκυλο! λαίμαργο! φαγούδικο! του φώναζε με θυμό ο Χάρου Κόμπλεν. Κι' άλλο θέλεις; Νά, νά, νά!

Κι' οί κλωτσιές κι' οί μπαστουγιές έπεφταν στη ράχη του βροχή. Ήταν τὸ «φρούτο» μετά τὸ γεῦμα, τὸ «επιδόρπιο»...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΗ

[17 Ιανουαρίου 1932]

Οί κοκκινολαίμηδες κελαϊδοῦν στίς ἐλιές πὶν γλυκά από χτέες. Σήμερα είναι λιακάδα και ήμέρα γλυκειά σαν άνοιξη.

Οί καμπάνες όλων των χωριών ακούγονται να σημαίνουν γλυκά. Είναι Κυριακή και καλούν τους ανθρώπους στην εκκλησία. Κάνει ιδιαίτερη αίσθηση ο ήχος τους μέσα στην καταπράσινη έξοχή.

Τρέχει το νεράκι στο κατηφορικό αυλάκι και κελαρύζει Γύρω μούσκλια και χλόη γεμάτα δροσιά. Ο ήλιος κάνει κάθε σταγόνα της δροσιάς διαμάντι.

Νά και ή ουκιά χωρίς φύλλα. Οί στραβοί κλώνοί της φαίνονται σήμερα όμορφοι, γιατί είναι στολισμένοι με τὰ διαμάντια της δροσιάς.

Τὸ λειβάδι τοῦ Ρόπα είναι πλακάμενο με πυκνή όμίχλη. Φαίνεται σὰ θάλασσα από γάλα. Μερικές προε-

ξοχές φαίνονται τυλιγμένες με πέπλο όνειρώδη.

Περνά ένα κάρο άδειο από τὸ δρόμο. Τί άσχημο κρότο κάνει! Με την άσχημιά του σκέπασε τὸ κελάηδημα των πουλιών και τὸς ήχους της καμπάνας. Πὼς βρωμᾷ τὸ ακάθαρτο α-λογο! Με τή βρώμα του μὸς θυμίζει κάποιες κατοικίες ανθρώπων.

Δέ μ' άρέσουν σήμερα οί σκιερές λαγκαδιές και οί σκιερές πλαγιές. Προτιμῶ τὸ πανηγύρι τοῦ ήλιου. Τὸ καλοκαίρι θὰ τίς επισκεφθῶ αὐτές.

Είμαι πολὺ ευχαριστημένος σήμερα για τρεῖς λόγους: 1ον είμαι μόνος, 2ον είναι ωραία ήμέρα και 3ον πηγαίνω με τὰ πόδια.

Έρχεται ή πλαγιά τοῦ ένδς βουνου από τὸ ένα μέρος, και ή πλαγιά τοῦ άλλου βουνου από τὸ άλλο μέρος. Και μεταξύ φαίνεται ένα τρίγωνο από τή Μεσόγειο θάλασσα. Έλαφρὸ αεράκι τήν κάνει πράσινη σαν λειβάδι.

Καθισμένος στὸν έρημο βράχο, δια-

βάζω Παπαδιαμάντη. Ο βράχος είναι μαῦρος. Η άρμύρα της Μεσογείου τὸν εμαύρισε. Κάτω τὰ κύματα τὸν γλείφουν, και γλείφοντάς τον τόσα χρόνια τὸν κατασπάρξαν.

Τί νὰ σοῦ θαυμάση κανείς. Παλαιοκαστρίτσα; Τὸ σμαραγδένιο βυθὸ της θάλασσάς σου, ή τίς άγριες νταντελωτές ακτές σου;

Πέτρες μεγάλες, άμμος και φύκια στο βυθό. Στίς πέτρες πολύχρωμα θαλασσινὰ φυτά. Έλαφρά κύματα ρυτιδώνουν τή θάλασσα. Ο ήλιος άντανακλάται στίς καμπυλότητες και άνωμαλίες τοῦ νεροῦ. Φωτίζει τὰ διάφορα πράγματα τοῦ βυθοῦ και παράγεται ένας συνδυασμός χρωμάτων άπερίγραπτος με τὸ λόγο, άσύλληπτος σὰ εικόνα. Πρέπει νὰ τὸ ἴδῃ κανείς με τὰ μάτια του.

Ὡς εκατὸ μέτρα ψηλὸς ὁ βράχος, κοφτὸς ἔως κάτω στη θάλασσα, με μικρὸ άλωνάκι στην κορφή. Όταν φυσᾷ ὁ μαῖστρος, άγρια τὰ κύματα της Μεσογείου έρχονται από τὸ Γιβραλτάρ και μανιασμένα σπάζουν στα πόδια του. Σήμερα μόλις ρυτιδώνεται ή θάλασσα. Τὸ κύμα κάτω παί-ζει και φιλεῖ τὸ βράχο.

Ο ήλιος βασιλεύει στη θάλασσα. Ένα χρυσὸ ποτάμι άρχίζει από τὸν δρίζοντα και τελειώνει στα πόδια τοῦ βράχου. Χρυσίζουν τὰ μικρὰ σύννεφα. Χρυσίζουν οί βράχοι. Όμορφα στὸν οὐρανὸ, χαρὰ στην ψυχή.

Ο φλοῖσθος τοῦ κύματος με να-νουρίζει, αλλά δεν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Τὸ κελλί που διανυκτερεύει είναι στὸ χεῖλος τοῦ βράχου κι' έχει πα-ράθυρο πρὸς τή θάλασσα. Γαλήνη και φεγγάρι. Η θάλασσα και οί βρά-χοι έχουν άλλη ὄψη με τὸ φεγγάρι κι' άλλη με τὸν ήλιο. Με τὸν ήλιο τὸς έβλεπα ὅλη τήν ήμέρα, τώρα θέλω νὰ τὸς ἴδῶ και με τὸ φεγγάρι. Γιατὸ δεν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

(Κέρκυρα) Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΩΝΑΡΙΑ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

Κλωνάρια αμυγδαλιάς—χαιρετισμοί της άνοιξης μέσα στὸν κοῦδο Φλεβάρη. Καθένα άνθάκι χάδι των ματιῶν, χεράκι άβρὸ κάθε λεπτὸ κλωνάρι.

Κλωνάρια αμυγδαλιάς—λευκή γιορτή—στοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ μας τ' άνθογιά- [λια

Κι' άνοίγουμε, ψυχή μου, τὰ πανιά για της Χαράς τὰ μακρινὰ άκρογιάλια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Ήμερολόγιο της τσέπης για 999 χρόνια.

Πὼς μπορεί νὰ βρῇ κανείς τί ήμέ-ρα της εβδομάδος ήταν (ή θα είναι) ή τάδε ήμερομηνία περασμένου ή μέλλοντος χρόνου; Π. χ. τί ήμέρα ήταν ή 15 Μαΐου 1890, που γεννή-θηκε ὁ τάδε; ή τί ήμέρα θα είναι ή 20 Αὐγούστου 1933, που θα γίνη τὸ τάδε πράγμα; Στη Διάπλωση τοῦ 1929 και στίς σελ. 32 και 213 δη-μοσιεύθηκαν δύο τρόποι. Αλλά δεν είναι και τόσο πρακτικοί, γιατί ὁ μὲν 1ος τρόπος θέλει τρεῖς χωριστοὺς πί-νακας (και μάλιστα έναν άκόμη για τίς διαφορές Ιουλιανου και Γρηγορια-νου ήμερολογίου, σελ. 165), ὁ δὲ 2ος άπαιτεῖ αριθμητικές πράξεις. Ἴδου μιὰ διάταξη πὶν πρακτική, πὶν εύκολο μετα-χείριστη και (τὸ κυριώτερο) πὶν μπαί-νει και στην... τσέπη. Είναι τρεῖς πίνακες (κύκλοι). Ο Α' στὸ ἐπάνω μέρος, μέσα σὲ 7 διαιρέσεις (δλόκλη-ρος έχει 32), έχει τὰ χρόνια από 00 ἔως 99, Τὰ δισεκατ έτη είναι με πα-χύτερα στοιχεία. Στὸ κάτω μέρος ἔ-χει τίς ήμερομηνίες.

Ο Β' έχει στὸ ἐπάνω μέρος τοὺς μῆνες (N=Νοέμβριος) και στὸ κάτω τοὺς αἰῶνες. Οί μῆνες Ιανουάριος και Φεβρουάριος με πλαγιαστὰ στοι-χεῖα άντιστοιχοῦν στα δισεκατ έτη.

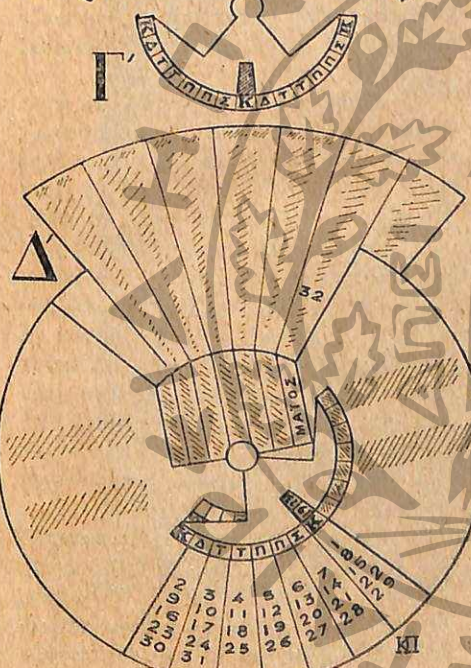
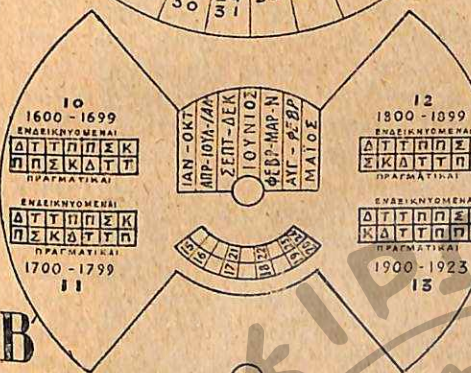
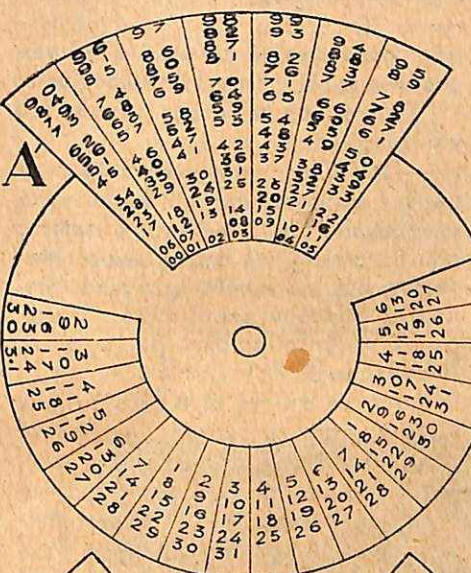
Ο Γ' τέλος έχει τίς ήμέρες με τὰ αρχικά τους και στη μέση, πᾶνω άπ' τή μεσαία Κ, έχει ένα παραθυράκι τόσο μεγάλο, ὅσο χρειάζεται για νὰ φαίνονται από κάτω δύο αἰῶνες πλαί-πλάι, π. χ. οί 17 και 21, ή 17 και 22.

Άμα αντιγράψετε αὐτοὺς τοὺς πί-νακας σὲ χοντρὸ χαρτί (π. χ. Bristol) τοὺς βάζετε κατὰ σειρά τὸν ένα πᾶ-νω στὸν άλλο, τοὺς «πιάνετε» στὸ κέντρο μ' ένα σιδεράκι ὥστε νὰ μπο-ροῦν νὰ περιστρέφονται κι' ἔχετε έτοιμο ένα ήμερολόγιο της τσέπης για 999 χρόνια, δηλ. από τὸ 1500 ἔως τὸ 2499.

Και τώρα πὼς λειτουργεῖ; Ἀπλού-στατα. Πρῶτα-πρῶτα φέρνεται τὸ πα-ραθυράκι τοῦ Γ' πίνακος στὸν αἰῶνα ὅπου πρόκειται νὰ ζητήσετε μιὰ ή-μερομηνία, π. χ. για τὸ φετεινὸ Πά-σχα (1 Μαΐου 1932) στὸ 19 (Δ'). Ὑστερα στρέφεται τὸν Β' πίνακα (προσέχοντας νὰ μὴ μετατεθῇ ὁ Γ' ὡς πρὸς τὸν Β') ὥτως ὥστε νὰ φέ-ρετε τὸ μῆνα που σᾶς ενδιαφέρει, δηλ. τὸν Μάιο, στη στήλη που είναι γραμμένος ὁ χρόνος, δηλ. στη στή-λη τοῦ 32. Αὐτὸ είναι ὅλο. Κάτω άπ' τίς μέρες ἔχετε ὅλες τίς ήμερο-μηνίες τοῦ μηνός.

Για τίς διαφορές Ιουλιανου και

Γρηγοριανου ήμερ. δεν ἔχετε παρὰ νὰ ρίξετε μιὰ ματιά στα 4 πινακίδια τοῦ Β' πίνακος. Βλέπετε σὲ δυὸ σει-ρές τίς ήμέρες· στην ἐπάνω γράφει «ένδεικνυόμεναι» και στην κάτω «πραγματικά». Οί πρώτες είναι ήμέ-ρες που θα δείξη τὸ ήμερολόγιο αὐ-τό, οί δεύτερες είναι οί αληθινές. Ἔτσι για τὰ χρόνια 1600—1699, ή

Δευτέρα τοῦ ήμερολογίου είναι πραγ-ματικά Πέμπτη, για τὰ 1700—1799 είναι Παρασκευή, κτλ. Οί αριθμοί 10, 11, 12, 13 είναι ή διαφορὰ των ήμερων μεταξύ Ιουλ. και Γρηγ. ή-μερολογίου.

ΣΗΜ.—Η πάρα πάνω διάταξις μου δεν είναι ὀλωσδιόλου αυθαίρετη, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ νομίση κανείς. Έχω περιλάβει από τὸν 15ον ἔως τὸν 24ον αἰῶνα, γιατί νομίζω πὼς αὐτοί είναι οί πὶν ενδιαφέροντες για μᾶς. Έχω διαιρέσει τὸν κύκλο σὲ 32 μέρη χάριν... κομψότητος, και ἔκοψα τὸν Γ' στα πλάγια για νὰ μὴ σκεπάζει (δταν τὸ παραθυράκι πάει στὸ 15 ή στὸ 20 και 24) τοὺς πλαί-νους μῆνες (ΙΑΝ, ΑΠΡ και ΑΥΓ, ΜΑΪ Ο). Ὅσο δὲ για τίς διαστάσεις, αὐτὲς ἔξαρτώνται από τήν ἐπιτηδειό-τητα και ἱκανότητα τοῦ καθενός. Ἐγὼ ἔκανα αὐτὸ τὸ ήμερολόγιο ἐ-πάνω σὲ ἐπισκεπτήρια, δίδοντας ά-κτίνα 41 και 29 χιλιοστά στὸν Α', 29 και 13 χιλ. στὸν Β', και 13 στὸν Γ'. Ἐπίσης, αντί παχύτερα ή πλα-γιαστὰ στοιχεία, μπορείτε νὰ τὰ κά-μετε με κόκκινη μελάνη,

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

ΕΤΣΙ ΕΙΝ' Ο ΚΟΣΜΟΣ...

Μεσάνυχτα. Τελευταία νύχτα της αποκριάς. Έξω κίνηση ζωηρή, τρα-γούδια, γέλια, φωνές. Στην κάμαρα, ένα χλωμὸ μισόφωτο φωτίζει τὸ πρό-σωπο τοῦ πατέρα.

Ο πατέρας εἶν' άρρωστος... Ο πατέρας κινδυνεύει...

Ολοι άγρυπνοι, με κλαμμένα μά-τια, περπατᾶνε στα νύχια για νὰ μὴ κάνουν θόρυβο.

Απ' ἔξω ακούγονται τρελλὰ χά-χανα, γλεντάει ὁ κόσμος.

Άξαφνα ή μητέρα, πὶν χλωμή (γίνεται;) βγαίνει άπ' τήν κάμαρα και λέει:

— Παιδιά, τὸ γιατρό! ὁ πατέρας είναι χειρότερα!

Μιὰ δυνατό κεντιά, σὰ μαχαίρι, τρύπησε τήν ψυχή μου όταν τᾶκουσα.

Ο πατέρας χειρότερα... Πόσες ήμέρες τώρα τὸν λυώνει ὁ πυρετός, κι' ἔμένα ὁ πόνος, ή λαχτάρα πό-τε θα γίνη καλά! Κι' αν... μὰ ή σκέψη μου δεν τολμᾷ νὰ προχω-ρήση περισσότερο.

Βιαστικά-βιαστικά, περνᾶμε τὸ παλτό μας και ἴσια στὸ σπῆτι τοῦ γιατροῦ. Τήν ὥρα που χτυπᾶμε τὸ κουδούνι, μιὰ εύθυμη παρέα από πιε-ρότους και κολομπίνες περνᾷ από κοντά μας, πετώντας μας μπόλικο χαρτοπόλεμο, και φωνάζοντας πρόσ-χαρά:

—Και του χρόνου, και του χρόνου!
Κι' εξακολούθησαν τραγουδώντας
τὸ δρόμο τους, ἐνῶ ἐγώ, μὲ δάκρυα
στὰ μάτια, θυμήθηκα τοὺς ἀθάνατους
στίχους τοῦ ποιητοῦ:

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ βασιλόπουλο ἀνασηκώθηκε τρο-
μαγμένο καὶ κοίταξε γύρω. Μὰ τὰ
πονεμένα μέλη του τοῦ θύμισαν
γρηγορότερα ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὴν
σκληρὴν πραγματικότητά. Σωριάστη-
κε ἀπελπισμένος στὸ ἀχυρόστρωμά
του καὶ ἀνάστεναξε:

— "Αχ, τότε δὲν ἦταν ὄνειρο!

Ἡ καρδιά του πλημμύρισε ξανά
ἀπὸ ἀπελπίσιν κι' ἐνοήθη τὴν κα-
θαρὰ πὼς δὲν ἦταν πιά τὸ χαϊδεμένο
βασιλόπουλο ποὺ ἔλοι τοῦ κοίταζαν
στὰ μάτια, μὰ ἕνα κουρελιάρικο ζη-
τιανόκι, ποὺ βρισκόταν φυλακισμένο
μέσα σὲ μιὰ τρώγλη, ἀνάμεσα σὲ ζη-
τιάνους καὶ σὲ λωποδύτες.

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιόταν ἐλ' αὐτά,
ἄκουσε ἀπέξω ὀμιλίες ποὺ ὀλοένα
πλησίαζαν. Τὴν ἄλλη στιγμή κά-
ποιος χτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα.
"Ὁ Τζὼν Κάντυ ξύπνησε καὶ φώναξε:

— Ποῦς χτυπάει; Τί θέλεις;

Ἡ φωνὴ ἀπέξω εἶπε:

— Ξέρεις ποῖον χτύπησε χτές μὲ
τὴ μαγκούρα σου;

— "Ὁχι! Οὐτε ξέρω κι' οὐτε ἔχω
καμμιὰ ὄρεξη νὰ μάθω.

— Μάθε το πρῶτα καὶ θὰ μοῦ πῆς
ἂν σοῦ κάνη ὄρεξη ἢ ὄχι. "Ἄν θέλῃς
νὰ γλυτώσῃς τὸ κεφάλι σου, μάζεψε
τὰ πράγματα σου καὶ φύγε δίχως νὰ
χάσῃς οὔτε λεπτό. Ὁ ἄνθρωπος ὡρα-
ῖος πεθαίνει. Ἦταν ὁ παπὰς, ὁ πά-
τερ-Ἀνδρέας!

— Χριστὸς καὶ Παναγία! φώναξε
ὁ Κάντυ.

Σκούνησε τοὺς δικούς του γιὰ νὰ
τοὺς ξυπνήσῃ καὶ πρόσταξε μὲ πνιγ-
μένη φωνή: — "Ε, αἰεὶ! σηκωθῆτε.
Γρήγορα νὰ τοῦ δίνουμε. Ὅποιος
μένει ἐδῶ πέρα, εἶναι χαμένος!

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, δολοκλήρη
ἡ οἰκογένεια βρισκόταν στὸ δρόμο
καὶ ἔτρεχε ὅσο πιδ γρήγορα μποροῦ-
σε νὰ τρέξῃ. Ὁ Τζὼν Κάντυ εἶχε
ἀρπάξει τὸ βασιλόπουλο ἀπὸ τὸ μπρά-
τσο κι' ἔτρεχε μαζί του στὰ σκοτει-
νὰ σοκκάκια. Καθὼς πῆγαιναν, τὸν
συμβόλευε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Πρόσεχε τὴ γλώσσα σου, κα-
κομοίρη μου, καὶ μὴ μαρτυρήσῃς σὲ
κανένα τὸ ὄνομά μας. Θὰ τὰλλάξω
καὶ θὰ πάρω καινούργιο, γιὰ νὰ μὴ

Τῆς Ἀποκριᾶς τὰ τύμπανα

ἀδιάκοπα χτυποῦνε...

"Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος, κλαῖν' ἐδῶ,
καὶ παρεκεί γελοῦνε...

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

μὰς βροῦν ἐκεῖνα τὰ σκυλιὰ οἱ χω-
ροφύλακες. Πρόσεχε τὴ γλώσσα σου!

Ἵστερα γύρισε στοὺς δικούς του
καὶ τοὺς εἶπε:

— "Ἄν τύχη καὶ χωριστοῦμε, νὰ
πάρῃ ὁ καθένας σας τὸ δρόμο κατὰ
τὴ γέφυρα τοῦ Λονδίνου· ὁ πρῶτος
ποὺ θὰ φθάσῃ, νὰ σταθῇ καὶ νὰ πε-
ριμένῃ στὸ τελευταῖο ἐμπορικό, ὥσ-
που νὰ φθάσουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἵστε-
ρα θὰ τραβήξουμε ὅλοι μας κατὰ τὸ
Σάουθγουορκ.

Ἀυτὴ τὴ στιγμή οἱ Κάντυ βγήκαν
ἐξαφνα ἀπὸ τὸ σκοτάδι σὲ ἀπλετο
φῶς καὶ ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἕνα πλη-
θος ἀνθρώπων ποὺ χόρευαν, τραγου-
δοῦσαν κι' ἐφώναζαν. "Ὡσου ἐφθα-
νε τὸ μάτι, ἡ ὄχθη τοῦ Τάμεση ἦταν
σὲ ὅλο της τὸ μάκρος κατάφωτη καὶ
γεμάτη κόσμος. Ἡ γέφυρα τοῦ Λον-
δίνου ἦταν φωταγωγημένη, τὸ ἴδιο
καὶ ἡ γέφυρα τοῦ Σάουθγουορκ. Ἀπ' ἄκρη
σ' ἄκρη ὅλο τὸ ποτάμι φεγγο-
δοῦσε ἀπὸ τὰ ἀπειρα πολύχρωμα
φῶτα, καὶ λαμπρὰ πυροτεχνήματα
ἐσχίζαν κάθε στιγμή τὸν οὐρανό.
Ἐφθάναν ψηλὰ κι' ἐκεῖ ξεσποῦσαν
σὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ σπίντες ποὺ ἔκανε
τὴ νύχτα νὰ μοιάζῃ μὲ ἡμέρα. "Ὅπου
κι' ἂν κοίταζε κανεὶς δὲν ἔβλεπε πα-
ρὰ παρέες ποὺ γλεντοῦσαν. Ἐμοιαζε
σὰν ὅλο τὸ Λονδίνον νὰ ἔχῃ σηκωθεῖ
στὸ πόδι.

Ὁ Τζὼν Κάντυ βλαστήμησε ἀγα-
νακτισμένος καὶ πρόσταξε τοὺς δικούς
του νὰ γυρίσουν πίσω. Μὰ ἦταν πιά
πολύ ἀργά. Κι' αὐτὸς καὶ οἱ δικοί
του εἶχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ πλῆ-
θος, καὶ τὴν ἄλλη στιγμή εἶχαν κιό-
λας σκορπίσει καὶ ὁ ἕνας εἶχε χάσει
τὸν ἄλλον. Μόνο τὸ δύστυχο τὸ βα-
σιλόπουλο δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ
ἐλευθερωθεῖ. Ὁ Κάντυ τὸν κρατοῦσε
ἀκόμη γερά ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μὰ
ὥστόσο ἡ καρδιά του λαχταροῦσε ἀπὸ
ἐλπίδα πὼς θὰ ἔβρισκε μιὰ στιγμή
τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του.

Ὁ Κάντυ, βιαστικὸς νὰ προχωρή-
σῃ, ἔσπρωξε ἀπτόμα ἕναν χοντρὸ
βαρκάρη ποὺ τοῦ ἔφραζε τὸ δρόμο.
Ὁ βαρκάρης, ποὺ εἶχε κάπως παρα-
πιεῖ καὶ βρισκόταν σὲ κέφι, ἄρπαξε
τὸν Κάντυ ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν ἔ-

κανε νὰ γυρίσῃ τὸ πρόσωπό του πρὸς
τὸ μέρος του.

— "Ε, γιὰ ποῦ, φιλαράκο, τόσο
βιαστικός; τοῦ εἶπε. Τόσο βιάζεσαι
νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου τὴν ὥρα ποὺ
ὅλος ὁ κόσμος γλεντάει καὶ γιορτάζει;

— Οἱ δουλειές μου εἶναι δικές μου
δουλειές καὶ σὺ νὰ μὴν ἀνακατεύε-
σαι, ἔκανε ἄγρια ὁ Κάντυ. Κάτῳ τὰ
χέρια κι' ἄφησέ με ἤσυχο!

— Τότε δὲ θὰ κάνῃς βῆμα ἀπ'
ἐδῶ, προτοῦ νὰ πῆς στὴν ὑγεία τοῦ
πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, ἐπέμεινε ὁ
βαρκάρης καὶ στάθηκε μπροστὰ του,
κόβοντας του τὸ δρόμο.

— Δόστε μου λοιπὸν τὸ ποτήρι
καὶ γρήγορα γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε!

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχαν μαζευτεῖ
κι' ἄλλοι γύρω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ
κι' ὅλοι ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Τὸ ποτήρι! Τὸ ποτήρι! Νὰ
πιῇ ὁ χοντράνθρωπος στὴν ὑγεία τοῦ
πρίγκιπα μας, εἰδεμὴ θὰ τὸν πετά-
ξουμε στὸ ποτάμι νὰ τὸν φᾶνε τὰ ψά-
ρια!

Ἐφεραν ἕνα πελώριο ποτήρι μὲ δυὸ
χερούλια. Ὁ βαρκάρης τὸ ἔπιασε ἀπὸ
τὸ ἕνα χερούλι μὲ τὸ ἄριστερό του
χέρι καὶ τὸ πρόσφερε ἔτσι στὸν Κάν-
τυ σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ συνήθεια.
Ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ πιάσῃ τὸ ἄλλο
χερούλι μὲ τὸ ἄριστερό του πάλι χέρι
καὶ μὲ τὸ δεξιὸ νὰ σηκώσῃ τὸ καπάκι.

Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο ἔμεινε γιὰ
μιὰ στιγμή ἐλεύθερο. Δὲν ἔχασε τὴν
εὐκαιρίαν, ἔσκυψε, ἀμέσως, τρύπωσε ἀ-
νάμεσα ἀπ' τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων
ποὺ ἦταν γύρω μαζεμένοι, καὶ χά-
θηκε μέσ' στὸ πλῆθος. Σὲ δυὸ λεπτὰ
εἶχε ἀνακατευθεῖ σὲ τέτοια σημεῖο
μὲ τὸν κόσμο, ὥστε θὰ ἦταν πιδ εὐ-
κολο νὰ βρῇ κανεὶς μιὰ δεκάρα μέσα
στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, παρά τὸ βα-
σιλόπουλο μέσα στὴν πολυθρόνη αὐ-
τὴν ἀνθρωποθάλασσα.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε καὶ τὸ ἴδιο τὸ
βασιλόπουλο καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴ
σκοτισθῇ πιά γιὰ τὸν Τζὼν Κάντυ,
ἀλλὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν δικήν του
τις δουλειές. Καὶ κατάλαβε καὶ κάτι
ἄλλο ἀκόμη: Πὼς ἕνας ἄλλος, ψεύ-
τικος πρίγκιπας εἶχε πάρει τὴ θέση
του κι' ἔλαβε μέρος στὸ ἐπίσημο
δεῖπνο τοῦ Δημαρχείου τοῦ Λονδίνου.
Συμπέρανε λοιπὸν ὅτι δίχως ἄλλο
τὸ ζητιανόπουλο Τὸμ Κάντυ ἔκμε-
ταλλεῖτο πρὸς ὄφελός του τὴν εὐ-
καιρίαν καὶ τοῦ ἔκλεψε τὸ θρόνο του
καὶ τὸν τίτλο του, καὶ τώρα παρου-
σιαζόταν γιὰ πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας.

Δὲν τοῦ ἔμεινε λοιπὸν νὰ κάνῃ ἄλ-
τ' ἕνα πράγμα: Νὰ πάῃ στὸ Γκουῖντχωλλ,
στὸ Δημαρχεῖο τοῦ Λονδί-
νου, νὰ κάνῃ ἐκεῖ γνωστὴ τὴν ταυ-
τότητά του καὶ νὰ ξεμασκαρέψῃ τὸν

ἀπατεῶνα. Θὰ φαινόταν ἀρκετὰ με-
γαλόφυχος, ὥστε νὰ φήσῃ στὸν Τὸμ
λίγες ὥρες ζωῆς γιὰ νὰ προετοιμα-
σθῇ γι' αὐτὸ ποὺ τὸν περίμενε. Ἵ-
στερα ὅμως θὰ τὸν ἔβαζαν στὰ βα-
σανιστήρια, θὰ τοῦ τραβοῦσαν μὲ τὰ
τσιμπιδία καὶ θὰ τοῦ ἔβαζαν τὰ μάτια,
καὶ τέλος θὰ τὸν ἐσχίζαν στὰ τέσσερα,
ὅπως ἦταν ἡ δίκαιη καὶ νόμιμη τι-
μωρία γιὰ κάθε προδότη κι' ἄρπα-
γα τοῦ θρόνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Στὸ Γκουῖντχωλλ

Ἡ βασιλικὴ βάρκα, ἔχοντας ἀπὸ
πίσω της γιὰ συνοδείαν ἕναν δολοκλήρο
στόλο ἀπὸ λαμπροστόλιστα σκάφη,
γλιστροῦσε μεγαλόπρεπα ἐπάνω στὰ
νερά τοῦ Τάμεση, περνώντας ἀνάμεσα
ἀπὸ ἄλλες βάρκες καὶ σχεδίες ποὺ
σχημάτιζαν κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη μιὰ
δόλωτη παράταξη. Ἀπὸ παντοῦ
ἀκουγόταν μουσικὴς. Στὴν ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ ἦταν ἀναμμένες φωτιές γιὰ
τὴ γιορτὴ, καὶ ἡ πολιτεία ἀπὸ μακριὰ
ἔρριχνε μιὰ φωτεινὴ ἀνταύγεια στὸν
οὐρανό. Ποῦ καὶ ποῦ ξεχώριζαν τὰ
φωταγωγημένα καμπαναριά καὶ οἱ
ψηλοὶ γοθικοὶ πύργοι τῶν δημοσίων
κτιρίων, ποὺ ἀπὸ μακριὰ ἔμοιαζαν μὲ
λεπτὲς λόγχες στολισμένες μὲ πολύ-
τιμα πετράδια. Ἀπ' ὅπου κι' ἂν περ-
νοῦσε ἡ βασιλικὴ πομπή, τὸ πλῆθος
ἀπὸ τὴν στερίαν τὴν χαιρετοῦσε μὲ
ἀτελείωτες ζητωκραυγὲς καὶ μάσκου-
λα καὶ συμπάρα καὶ πυροτεχνήματα.

Ὁ Τὸμ Κάντυ, ξαπλωμένος σὲ με-
ταξωτὰ μαξιλάρια, τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐ-
τὰ καὶ τᾶκουγε καὶ τοῦ φαινόταν σὰν
ὄνειρο καὶ σὰ θαῦμα. Στὴν δυὸ μι-
κρὲς του φιλενάδες δίπλα του, τὸ
θέαμα, παρ' ὅλη τὴν μεγαλοπρέπειάν
του, δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωση. Ὁ-
σο περισσότερο πλησίαζαν πρὸς τὴν
πόλιν, τόσο πυκνότερο ἦταν τὸ πλῆθος
στὴν ὄχθη καὶ περισσότερες οἱ βάρ-
κες στὸ ποτάμι. Ἀρχισαν νὰ περνοῦν
κάτω ἀπὸ γέφυρες λαμπρὰ φωταγω-
γημένες καὶ γεμάτες κόσμος· περ-
νοῦσαν δίπλα σὲ σπίντες χτισμένα κολ-
λητὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ποὺ
κινδύνευαν νὰ πέσουν ἀπὸ τοὺς ἀν-
θρώπους ποὺ κρεμόνταν ἀπὸ τὰ
παράθυρά τους. Ἐπιτέλους ἔφθασαν
σ' ἕνα λιμάνι ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς
στὸ κέντρο τοῦ Σίτυ. Ἐκεῖ ὁ Τὸμ
καὶ ἡ λαμπρὴ συνοδεία του ἐβγήκαν
στὴ στερίαν καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ
Γκουῖντχωλλ, τὸ Δημαρχεῖο τοῦ Λον-
δίνου.

Τὸν Τὸμ καὶ τὴν μικρὴν πριγκίπισ-
σιν ὑποδέχθηκαν ὁ ἴδιος ὁ Δόρδος-
Δημάρχος τοῦ Λονδίνου καὶ οἱ δημο-
γέροντες. Φοροῦσαν ὅλοι τὴν πορφυ-
ρὴν ἐπίσημη στολήν τους καὶ τὴν βα-
ρεὴ χρυσὴν καδένα στὸ λαιμό. Τὰ

πριγκιπόπουλα πῆραν θέσιν σ' ἕνα
ἰδιαίτερο τραπέζι σκεπασμένο μὲ μιὰ
πλουσιονεκτικὴν οὐρανίαν, καὶ οἱ αὐ-
τοὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολου-
θία τους στάθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ κα-
θίσματά τους.

Σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι, ποὺ ἦταν χα-
μηλότερα τοποθετημένο, ἐκάθονταν οἱ
μεγάλοι τιτλοῦχοι τῆς Ἀδλὴς κι' οἱ
ἄλλοι ἐπίσημοι καλεσμένοι καθὼς κι'
οἱ ἄρχοντες τῆς πόλης. Οἱ ὑπόλοι-
ποι καλεσμένοι πῆραν θέσιν σὲ μικρό-
τερα τραπέζια ποὺ γέμιζαν τὸν πε-
λώριο προθάλαμο τοῦ Δημαρχείου.

Ἀπὸ τὰ πανύψηλα βάρκα τους, οἱ
πέτρινοι γίγαντες Γκόγκ καὶ Μαγκόγκ,
οἱ δυὸ πανάρχαιοι φύλακες τοῦ Λον-
δίνου, κοίταζαν ψυχροὶ κι' ἀδιάφοροι
τὸ θέαμα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους,
ποὺ τώρα καὶ τόσα ἀμέτρητα χρόνια

εἶχαν συνειθίσει τὰ μάτια τους νὰ
βλέπουν.

Ἐνα σάλπισμα ἀκούστηκε καὶ εὐ-
θὺς παρουσιάστηκε ἕνας μεγαλοπρε-
πέστατος **μαξορδόμος**, ἀκολουθούμε-
νος ἀπὸ ἕνα πλῆθος σεβιτόρους, ποὺ
μὲ ἐπισημότητα ἔφεραν μέσα στὴν σά-
λα κουβαλώντας τὴν στοὺς ὤμους
τους, μιὰ πελωρία πιατέλα, ὅπου
ἄχνιζε καὶ μισχοβολοῦσε ἕνα ἐξίσου
πελώριο ψητό.

Ἵστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτραπέζια εὐ-
χή, ὁ Τὸμ — ποὺ εἶχε διδαχθεῖ ἀπὸ
πρὶν τὸ ρόλο του — σηκώθηκε καὶ ἤ-
πιε ἀπὸ ἕνα παμμέγιστο χρυσὸ πο-
τήρι μαζὶ μὲ τὴν πριγκίπισσα Ἐλισ-
σάβετ. Αὐτὴ τὸ πέρασε στὴ λαϊδὴ
Ἰωάννα καὶ ἀπ' ἐκείνην τὸ ποτήρι
ἔκανε τὸ γύρο ὅλων καλεσμένων.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

«— Πρόσεξε, Μπεμπέκα! Θὰ στομαχιάσῃς!..»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΠΟΛΛΑ γράμματα, σάν αὐτὸ πού μοῦ δίνει σήμερ' ἀφορμὴ νὰ σὰς γράψω, ἔχω λάβει κατὰ καιροὺς ἀπὸ Διαπλαστούλα καὶ Διαπλασοπούλες, μαθητὲς καὶ μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου. Μοῦ παραπονιοῦνται πὼς ὁ ἑλλητιστής, πού τοὺς κάνει καὶ Νεοελληνικά, «καταφέρεται» ἐναντίον ἀγαπητῶν τους ποιητῶν καὶ συγγραφέων ἢ καὶ δολοκλήρης τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, λέγοντάς τους πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τῆς σπουδάξῃ κανεὶς! Γιὰ κάτι τέτοιο παραπονιέται καὶ τὸ κκλδ παιδί πού μοῦ γράφει σήμερα. Ὁ καθηγητὴς του —σὲ κάποια ἐπαρχία— τᾶχει μ' ὅλους τοὺς νεοελληνικοὺς λογοτέχνες, παλιούς καὶ νεώτερους. Καὶ κάθε φορὰ πού παραδίδει Νεοελληνικά, ἀρχίζει τὸν ἐξάφελμο: Κανένας τους δὲν εἶναι τίποτα! Ἄν ἐξαίρετες, λέει, ἕνα Σολωμό, πού κάτι ἀξίζει, οἱ ἄλλοι ἔχουν γράφει ἀρλούμπες. Καὶ «καταφέρεται» προπάντων ἐναντίον τοῦ Παλαμά, πού τόσο ἀδικα, κατὰ τὴ γνώμη του, περνᾷ γιὰ μέγας. Καὶ τὸ καίμενο τὸ παιδί ἄπορεί, ἐξίσταται καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πιστέψῃ.

Τὸ βιβλίο του, τὰ «Νεοελληνικά Ἀναγνώσματα», ἔχει τόσα ὠραία ποιήματα τοῦ Παλαμά, πού τὰ διαβάξαι καὶ τὸ ἐνθουσιάζουν! Ἐχει ἀκόμα τὴν εἰκόνα του, καὶ μιὰ βιογραφία, ἕνα κριτικὸ σημείωμα, πού λέει πὼς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ποιητὲς. Ἐχει ἀκόμα ὠραία κομμάτια τοῦ Βαλαωρίτη, τοῦ Ζαλοκώστα, τοῦ Παράσχου, τοῦ Πορφύρα, τοῦ Παπαδιαμάντη, τοῦ Καρκαβίτσα κι' ἄλλων πολλῶν. μὲ τις εἰκόνες τους ἐπίσης καὶ μὲ κριτικὰ σημειώματα πού μιλοῦν γιὰ τὰ ἔργα τους καὶ τῇ μεγάλῃ τους ἀξίᾳ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ κομμάτια τὸ παιδί τὰ διαβάζει καὶ τ' ἀρέσει πολὺ. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, βιβλία τῶν ἰδίων συγγραφέων βλέπει σὲ κάθε σπίτι σχεδόν, σὲ κάθε βιβλιοθήκη, καὶ συχνὰ ἀκούει ἀνθρώπους κάθε λογῆς νὰ μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν Παλαμά, γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη καὶ τοὺς ἄλλους. Τί νὰ πιστέψῃ λοιπόν; τὸν ἑαυτὸ του, τὸ γούστο του, τὴν κρίση του, τὸ βιβλίο του, τὸν κόσμον, ἢ τὸν ἑλλητιστὴ του; Καὶ μὲ ρωτᾷ μὲ ἀγωνία νὰ τοῦ πῶ, νὰ τοῦ ἐξηγήσω: τί συμβαίνει;

Μὰ εἶναι ἀπλούστατο αὐτὸ πού συμβαίνει: Ὁ ἑλλητιστής τοῦ μικροῦ μου φίλου, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων πού

μοῦ ἔχουν γράψῃ ἀπὸ διάφορα μέρη, τυχαίνει νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀρνητὲς τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας. Γιατί ὑπάρχουν, δυστυχῶς, καὶ τέτοιοι. Μόλις καὶ μεταβίβας παραδέχονται αὐτοὶ ἕνα Σολωμό, καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους τοὺς ἔχουν γιὰ πέταμα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ πῶ τώρα, πὼς βρίσκονται στὴν πλάνη καὶ στὸ ἄδικο. Μπορεῖ ποτὲ νὰ γελιοῦνται τόσο σοφοί, δικοί μας καὶ ξένοι, πού τιμῶν τὴ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία καὶ γράφουν γι' αὐτὴ μελέτες, βιβλία δλόκληρα, καὶ τῇ διδασκούν, ἀκόμα καὶ σὲ ξένα Πανεπιστήμια; Μπορεῖ νὰ γελιέται τόσος κόσμος, πού διαβάξαι μ' εὐχαρίστηση, μὲ ἀγάπη, μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ ἔργα τῶν καλῶν νεοελλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων, καὶ ὅχι βέβαια μόνο τοῦ Σολωμοῦ; Γι' αὐτὸ δὲν χωρεῖ, νομίζω, ἡ παραμικρὴ ἀμφισβόλια. Κι' ἕνα ζήτημα μένει μόνο: Τί πρέπει νὰ κάνουν τὰ παιδιά, πὼς νὰ φέρνουνται, ὅταν ὁ ἑλλητιστής τους τυχαίνει νὰ εἶναι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀρνητὲς;

Νὰ ἕνα ζήτημα λεπτότατο! Γιατί ὁ καθηγητὴς, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, εἶναι πάντα ὁ καθηγητὴς. Τὰ παιδιά χρωστοῦν καὶ νὰ τὸν ἀκούει καὶ νὰ τὸν σέβονται. Κι' ὅταν ἔχουν τυχρὸν ἄλλη γνώμη, μποροῦν βέβαια νὰ τὴν ἐκφράξουν, ἀλλὰ μὲ τρόπο, μ' εὐλάβεια, σάν ἀπορία, καὶ νὰ μὴν ἐπιμένουν ὅταν τοὺς τὴν ἀντικρούῃ ὁ καθηγητὴς, γιατί αὐτὸ πιά εἶναι αὐθάδεια. Τίποτα ὅμως δὲν τὰ ἐμποδίζει τὰ παιδιά νὰ μένουν μὲ τὴν γνώμη τους, ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ μιὰ νόμιμη καὶ σεμνὴ συζήτηση στὴν τάξη— πού, καθὼς ξέρω, συχνὰ γίνεται— κρίνουν ἀκόμα πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ σωστή. Τὸ παιδί π: χ: ἀγαπᾷ, θαυμάζει, λατρεῖ τὸν Α. Λογοτέχνη, πού ἔχει διαβάσει ἔργα του στὰ «Νεοελληνικά» καὶ ἄλλοι. Ὁ καθηγητὴς ἔχει κακὴ ἰδέα γι' αὐτόν. Εἶναι ἀνάγκη, κάθε φορὰ πού ἔρχεται λόγος κι' ὁ καθηγητὴς ξαναλέει τυχρὸν τὴν ἰδέα του, νὰ τὸν ἀντικρούῃ ὁ μαθητὴς, νὰ τοῦ δείχνῃ πὼς ἔμεινε ἀμετάπειστος, νὰ τὸν πικάρῃ, νὰ τὸν θυμῶνῃ; Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου σωστὸ καὶ φρόνιμο! Κι' ὅταν ἀκόμα ὁ μαθητὴς ἀγανακτῇ γιὰ τὸ ἄδικο πού νομίζει πὼς γίνεται στὸν ἀγαπητό του συγγραφέα, πρέπει νὰ καταπνίγῃ τὴν ἀγανάκτησή του γι' ἀγάπη τοῦ καθηγητῆ του καὶ... τῆς πειθαρχίας. Νὰ τί δὲν κατορθώνει πάντα μιὰ φίλη μου Διαπλασοπούλα, πού πηγαίνει σὲ ἀνώτερο Περθεναγωγεῖο. Ὁ καθηγητὴς τῆς δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἀρνητὴς τυχαίνει ὅμως νὰ μὴν ἐκτιμᾷ πολὺ μερικὸς συγγρα-

φεῖς πού ἡ φίλη μου τοὺς λατρεῖ. Καὶ στὸ μάθημα τῶν Νεοελληνικῶν γίνονται... σκηνές. Ἄξαφνα ὁ καθηγητὴς ρωτᾷ:

— Γιὰ ποῖον θέλετε νὰ μιλήσουμε σήμερα;

— Γιὰ τὸν Α! πετιέται ἡ φίλη μου.

— Ὅχι, λέει ὁ καθηγητὴς, αὐτὸς δὲν ἀξίζει, δὲν μᾶρτε.

— Τί; δὲν σὰς ἀρέσει ὁ Α; Χαρὰ στὸ γούστο!

— Ἐσὺ νᾶκούς ἐκεῖνο πού σοῦ λέω! Ὁ Α ἀρέσει μόνο σὲ κουτοκόριτσα σάν καὶ σένα!

— Ἐχετε λάθος, κύριε καθηγητᾶ!

Ὁ Α. ἀρέσει σ' ὅλο τὸν κόσμον! Ἐγὼ τρελαίνουμε. Κι' ὅταν μᾶς βάλετε ἔκθεση γιὰ νεοελλήνα συγγραφέα, ἐγὼ θὰ γράψω γιὰ τὸν Α!

— Ὅθ εἶναι ἡ χειρότερη!

— Ὅθ εἶναι ἡ καλύτερη!

— Εἰσαι αὐθάδης!

— Ἐπειδὴ λέω τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν Α; Κάτι θὰ ἔχετε μαζὶ του, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀπαπᾶτε σεῖς!

— Ἐξώ! ἔξω ἀπὸ τὴν τάξη γρήγορα! Αὐθαδεστάτη, ξεροκέφαλη!

Ἡ φίλη μου σηκώνεται μὲ θυμὸ μωρουρίζοντας: — Καλύτερα νὰ βγῶ ἔξω, παρά νᾶκούμ αὐτὰ πού λέτε!

Καὶ βγαίνει, βροντώνας πίσω της τὴν πόρτα. Ὁ καθηγητὴς ὅμως, σὲ πρώτη εὐκαιρία, τῆς κατεβάζει τὸ βαθμὸ — καὶ μὲ τὸ δίκιο του.

Μὰ κι' ἐγὼ τὴ μαλώνω, κάθε φορὰ πού μοῦ διηγεῖται καμμιά τέτοια σκηνή. Γιατί τὸ ξαναλέω: Ἡ γνώμη τοῦ καθηγητῆ, κι' ὅταν ἀκόμα δὲν πείθῃ, πρέπει νὰ εἶναι σεβαστή. Ἀλλ' ὁ ζήτημα ἂν δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεάζῃ τὸ μαθητὴ, ὅταν εἶναι τόσο δλοφάνερα παράδοξη καὶ παράλογη, ὅπως εἶναι τῶν ἀρνητῶν πού εἴπαμε. Σὲ τέτοια περίπτωσι, ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ ξέρῃ, πὼς ὁ καθηγητὴς του —ἀδιάφορο ἀπὸ ποιοὺς λόγους κι' ἀπὸ ποῖες ἀφορμές, — ἔχει σχηματίσει μιὰ γνώμη ὁλωςδιόλου ὑποκειμενική, πού δὲν ἀνταποκρίνεται καθόλου μὲ τὴν πραγματικότητα. Καί, χωρὶς νᾶπορῇ καὶ νὰ ἐξίσταται, —οὔτε νὰ θυμῶνῃ, οὔτε νὰ θορυβιάζει, —μπορεῖ νὰ πιάσῃ καλὰ τὸ φαί της, καὶ ἀμα πετύχῃ κανένα μεζὲ στὰ χορτάρια, τρέχουν οἱ ἄλλες καὶ τῆς τ' ἀρπάζουν ἀμέσως. Εἶναι μιὰ κοτούλα μικρόσωμη, ἀσπρὴ σάν τὸ χιόνι, μὲ λυχνὰ καὶ γυάλιστρα πούπουλα καὶ μὲ μιὰ οὐρίτσα φουντωτὴ σὰ σκουπίτσα. Ἄν δὲν εἶχε τὸ ἀτύχημα κεῖνο τῆς μύτης, θάταν ἀσφαλῶς... ἡ μὴς τοῦ κοτεταίου.

Φαίνεται πὼς ἔχει μεγάλη ἀδυναμία στὰ ψυχούλα, γιατί ὅλη μέρα τριγυρίζει χάμου στὴν πόρτα καὶ περιμένει πότε νὰ φάῃ γιὰ νὰ τινάξῃ ἡ μητέρα τὸ τραπεζομάνηλο. Εἶναι πολὺ ἡμερη. Ἐρχεται χάμου στὰ πόδια μας. Κάποια μπαίνει ὡς μέσα στὸ σπῆτι κι' ἄλλοτε πάλι ἀνεβαίνει στὸ παράθυρο καὶ καθαρίζει. Κά, κά, κά, κά, κάνει. Μὲ τὸν Κωστάκη ἔχει μιὰ ἐντελῶς

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τῆς Ἀθήνας μου μ' ἀρέσουν οἱ χαρούμενοι χειμῶνες. Βρέχει σήμερα λιγάκι καὶ ἂν αὐριο χιονίσει, Δὲν περνᾷ ὅμως ἡμέρα, στοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες Τῆς ἀκτίνες τοῦ ὀλίου τῆς χρυσῆς νὰ μὴ σκορπίσῃ.

Κι' ὅταν καὶ βοριάς φυσᾷ, σὲ χαϊδεύει τ' ἀγεράκι. Καὶ σὲ σπρώχνει νὰ βγῇς ἔξω, καὶ σοῦ δείχνει τὴν λακκάδα. Καὶ δειλὰ σοῦ ἐνθυμίζει προῖμο καλοκαίρι. Νὰ μυρίξῃ μέσ' στοῦ χρόνου τὴν τρελλὴν τὴ γρηγοράδα.

Τί ὁμορφιά πού ἔχουν ὅλα! τέτοιο κλίμα γελαστό. Κάθε λύπη σοῦ τὴ σβύνει, κάθε πίκρα τὴν ξεχάνεις. Καὶ τὸ γαλανὸ τὸ χρώμα τ' οὐρανὸ τὸ ταιριαστὸ Ὅταν βλέπεις, στὴν ψυχὴ σου λὲς «ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς»... Μπουμπουλῖνα

Η ΑΣΠΡΗ ΜΑΣ ΚΟΤΤΟΥΛΑ

Α'.

Ὅλες ὅλες ἔχουμε δώδεκα κόττες — καθόμαστε στὴν ἐσοχὴ δᾶ — τέσσαρες μαῦρες, δυὸ καφεδιές, δυὸ ἄσπρες, κάτασπρες, πού εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τις βλέπῃς νὰ σεργιανοῦν ἔξω στὴν αὐλή, μιὰ περσική, μιὰ πλουμιστή, δηλαδὴ μὲ ἄσπρα καὶ σταχτιά πούπουλα ἀνακατωμένα, μιὰ, πού ἔχει ἐπάνω της ἕνα σπορὸ ἀνακατωμένα χρωματιστὰ πούπουλα καὶ δὲν ξέρω πὼς νὰ τὴν πῶ, κι' ἕνα κόκκινα κοκκινωτὸ μὲ ψηλὰ πόδια, μὲ μιὰ οὐρὰ σπαθάτη καὶ τουρλωτὴ ἴσα πάνον, σὰ νὰ φοβερίζῃ τὸν οὐρανὸ καὶ πού κανεὶς δὲν τοῦ βγαίνει στὴ σοβαρότητα καὶ στὴν περηφάνεια.

Ὅλες αὐτὲς κάνουν μιὰ μεγάλη παρέα καὶ γυρίζουν ὅλημερις πέρα-δῶθε. Πάνε μέχρι πέρα στὸ ρέμμα, πηδᾶνε πάνω στὶς ἐλλῆς νὰ κοκκολοῦσιν κανένα ξαστοχημένο σπυρί, ξαγκλᾶνε τὰ χόματα καὶ κόπου-κάπου, ἅμα τοὺς κανίσει, κάνουν καὶ κανένα αὐγό.

Ἡ μιὰ ἄσπρη ὅμως δὲν τοὺς κάνει καθόλου παρέα, ἐξαίτιας πού ἡ μύτη της εἶναι στραβὴ ἔτσι, πού δὲ μπορεῖ νὰ πιάσῃ καλὰ τὸ φαί της, καὶ ἀμα πετύχῃ κανένα μεζὲ στὰ χορτάρια, τρέχουν οἱ ἄλλες καὶ τῆς τ' ἀρπάζουν ἀμέσως. Εἶναι μιὰ κοτούλα μικρόσωμη, ἀσπρὴ σάν τὸ χιόνι, μὲ λυχνὰ καὶ γυάλιστρα πούπουλα καὶ μὲ μιὰ οὐρίτσα φουντωτὴ σὰ σκουπίτσα. Ἄν δὲν εἶχε τὸ ἀτύχημα κεῖνο τῆς μύτης, θάταν ἀσφαλῶς... ἡ μὴς τοῦ κοτεταίου.

Φαίνεται πὼς ἔχει μεγάλη ἀδυναμία στὰ ψυχούλα, γιατί ὅλη μέρα τριγυρίζει χάμου στὴν πόρτα καὶ περιμένει πότε νὰ φάῃ γιὰ νὰ τινάξῃ ἡ μητέρα τὸ τραπεζομάνηλο. Εἶναι πολὺ ἡμερη. Ἐρχεται χάμου στὰ πόδια μας. Κάποια μπαίνει ὡς μέσα στὸ σπῆτι κι' ἄλλοτε πάλι ἀνεβαίνει στὸ παράθυρο καὶ καθαρίζει. Κά, κά, κά, κά, κάνει. Μὲ τὸν Κωστάκη ἔχει μιὰ ἐντελῶς

ἔσχωριστὴ καὶ πρωτότυπη φίλια. Ὅταν κάθεται στὸν ἥλιο νὰ φάῃ τὴ φέτα του καὶ δαγκάνει ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, τιμπάει κι' ἡ κόττα ἀπ' τὴν ἄλλη κι' ἀγωνίζονται ποῖος νὰ φάῃ τὴν περισσότερη. Ἄλλοτε πάλι τῆς δίνει στάρι μέσα στὴ φούχτα του καὶ ξεραίνεται στὰ γέλια μὲ τὸ γαργάλισμα πού τοῦ κάνει τιμπώνοντας μὲ τὴ μύτη της. Τότε ὁ Κωστάκης κλείνει τὸ χέρι του κι' ἡ κόττα τετῶνε τὸ λαϊμὸ της καὶ κοιτάζει ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ παραξενεύεται πού ἐξαφανίστηκε τὸ στάρι ἔτσι ἀπότομα. Μὰ νὰ σου καὶ ξεγαντίσει μερικὰ σπυρία πού χουσίχουνε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δαχτυλάκια τοῦ Κωστάκη κι' ἀγωνίζεται νὰ τὰ τραβήξῃ ἀπ' ἐκεῖ ἕνα-ἕνα μὲ τὴ μύτη της. Τότε ὁ Κωστάκης τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀκουμπᾷ τὸ μάγουλό του πάνω στὴν πούπουλῆνιά της ὀρχή. Ὅταν τὸν δει, τρέχει πίσω του, κι' ὅταν κάτσει πουνενά, νὰ σου τὴν καὶ πηδάει ἐπάνω του καὶ δὲ θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Διαβάτης

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΓΔΑ

Μόλις ξύπνησα. Ὁ ἥλιος ἐνθουσιασμένως μπαίνει μέσα ἀπ' τὰ παράθυρα, μ' ὅλο πού τὰ ἔχουμε καλὰ σφραλισμένα, κι' ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἐπάνω μου γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ ἂν φοβήθηκα χθές, κι' ἔπειτα πάει καὶ κάθεται στὸ δεξιὸ βλέφαρό της ἀδελφῆς μου, πού χασμουριέται καὶ γελάει πού τὸν βλέπει.

Σὲ λίγο γεμίζει τοὺς τοίχους μὲ βουλίτσες ἄσπρες καὶ πέφτει καὶ στὸν καθρέφτη νὰ δῇ τὰ μούτρα του, ὕστερα ἀπὸ τὴ βροχή.

Ξανάκλεισα τὰ μάτια μου καὶ συλλογίστηκα τὰ ὄνειρα πού εἶχα δεῖ. Μὰ ἡ πόρτα μου εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ καὶ νὰ σου μοῦ παρουσιάζεται ὁ κύριος Φοῖβς, πού διάλεξε μιὰ πολὺ ἀκατάλληλη ὥρα γιὰ νὰ φάῃ καὶ τὰ ποῦμα. Χωρὶς καμμιά διατύπωση, πήδηξε στὸ κρεβάτι μου καὶ ξεπλώθηκε στὰ πόδια μου μὲ πολλὰ ῥὸν ῥόγ, σάν γιὰ νὰ μὲ κολακέψῃ.

Δὲν μ' ἄρεσε νὰ κάθουμαι ἄλλο στὸ κρεβάτι μὲ τέτοιο ἥλιο, γι' αὐτὸ πήδησα κάτω καὶ ντύθηκα στὸ λεπτὸ. Τί φρωτεῖν ἦταν αὐτὸ τὸ πρωῖ. Λαμποκοποῦσαν οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν, οἱ πέτρες, τὰ λουλούδια πού ἔβγαζαν ἀπ' τὸ βάρος τῆς πρωϊνῆς δροσιάς.

Πέρα τὸ φρούριο καὶ τὸ τζαμί ξεπροβάλλαν ἀπ' τὴν οὐρανὴν σιγα-σιγα, ἡ λίμνη ξύπνησε ἀπ' τὴς καλημέρες τοῦ ἡλίου καὶ συννεφάκια κάτασπρα ἔβαναν τὸν πρωῖνὸ τους περὶ τὰ χαμηλὰ στὸ βουνό. Πού καὶ πού καμμιά σταλαματιά ἀργοπορημένη ἔφευγε βιαστικά ἀπ' τὰ σύρματα, ἀφίνοντας ἕναν ἐλαφρὸ ἥχο στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς. Εἶχα μιὰ διάθεση, ἕνα καλὸ κέφι κι' ἔφερα γύρω ὅλο τὸ σπῆτι, ἀνοιγοκλείνοντας τὶς πόρτες καὶ τραγουδώντας, μὰ κάθε φορὰ σταματοῦσα μπρος στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ κοιτάζα πέρα. Πόση καλοσύνη καὶ τί ὁμορφιά παντοῦ! μού φαινόταν παράξενο πὼς δὲν ἀκούγα νὰ χτυποῦν χαρούμενες καὶ γιορτερές καμπάνες.

Αελούδω

Η ΜΙΚΡΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Μὴ νομίζετε πὼς πρόκειται γιὰ καμμιά μικρὴ ἀλλόθρησκη πριγκίπισσα. Ὅχι! Εἶναι τὸ μικρὸ μου γατάκι, ἕνα χαριτωμένο ἀσπρόμαυρο γατάκι μὲ δυὸ μεγάλα στρογγυλά ματάκια, πού σὲ κοιτάζουν πάντα περιέργω καὶ ἐστατικά, καὶ μὲ μιὰ μουτζαλιά στὴν κάτασπρη μυτούλα του, ὅχι βέβαια ἀπὸ κάρβουνο ἀλλ' ἀπὸ τὸ πινέλο τῆς φύσης.

Εἶναι τόσο-δὰ μικρούλα, μὰ μεγάλῃ ἀγάπῃ τὴν περιβάλλει.

Τρέχει πάντα πρόσχαρη στὸ κάθε κάλεσμά μου μὲ κάτι χαριτωμένους πήδους, πού τοὺς κάνει ἀκόμη πιὸ ὁμορφους τὸ ἐλαφρὸ κουδούνισμα ἐνός μικροῦ κουδουνιοῦ, πού κρέμεται στὸν ἄσπρο λαϊμὸ μ' ἕνα θαλασσὶ φλόγχο.

Εἶμαι τρελλὴ γι' αὐτὸ τὸ γατάκι. Ἐγὼ ἀγαπᾷ πάντα τὰ ζῶα, ἀλλ' αὐτὸ μ' ἔχει κατακτήσει ἐξαιρετικά.

Πέστε μου λοιπὸν δὲν ἔχω δίκιο πού τ' ὀνόμασα «Σουλτάνα»;

Δόνα Κλάρα

ΡΑΔΙΟΜΑΝΙΑ

Ξημέρωσε Κυριακὴ. Ὅπως πάντα, μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, ξεκίνησαμε ὅλοι γιὰ τὸ σπῆτι τῆς γιανιᾶς. Ἐβρεχε. Βιαζόμαστε λοιπὸν νὰ φθάσουμε τὸ γρηγορότερο. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξὴ μας ὅταν, μπαίνοντας στὸ σπῆτι, βλέπουμε καμπόσους ἔργατες νὰ τρυποῦν ἕνα παράθυρο. Πηγαίνοντορὸνταν μ' ἐργαλεῖα, καὶ τέλος δυὸ ἀπ' αὐτοὺς σκαρφάλασαν στὰ κεραμύδια!

Ἡ θεὰ μου ἔκανε τὸ σταυρὸ της. Κυριακὴ μὲρα ἐπισκευές;! Πού ἀκούστηκε αὐτό;

Μὰ νά, ἡ γιανιὰ μᾶς ὑποδέχεται μ' ἕνα πονηρὸ χαμογελο.

— Περάστε, περάστε! Βάζουμαι ραδιόφωνο!

Κεραυνὸς νᾶπερτε δὲν θὰ μᾶς ἔκανε νὰ μείνουμε ἀνίστα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ. Μήπως εἶναι ὄνειρο; Κι' οἱ μεγάλοι ὅμως, μ' ὅλο πού ἔβαναν πὼς εἶναι συννητισμένοι σὲ τέτοια, δὲν προχωροῦσαν οὔτε βῆμα!

Ὁ ἕνας θεὸς κοιτάζει μ' ὀρθάνοιχτα μάτια τὸ περίφημο μηχανήμα καὶ δὲν πιστεῖει στὰ λόγια τοῦ εὐτυχισμένου ιδιοκτῆτου, πὼς θ' ἀκούσουμε τραγοῦδια καὶ μουσικὲς ἀπ' ἐκεῖνο τὸ «κουτί» ἢ μιὰ θεὰ σταυροκοπιέται ἀδιάκοπα κι' ἀπορεῖ πὼς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ κάτι χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ μυρωδιά αὐτῆς νωρίτερα! Ὁ ἄλλος θεὸς κοιτάζει κάπως ἐξουλαρι-κα, ἢ ἄλλῃ θεὰ σκέπτεται, πῶ, πῶ, ἔξοδα, ἔξοδα!

Τὸ ράδιο ἄρεσε σ' ὅλους. Ἐνα ὅμως εἶναι τὸ κακό: Δὲν συμφωνοῦμε καθόλου στὴν ἐκλογὴ τοῦ προγράμματος. Ἡ θεὰ μου θέλει λειτουργίες καὶ καμπάνες γιὰ νὰ κἀνῃ μετάνοιες σὰ νὰ βροῖσκει στὴν ἐκκλησίαν, ὁ θεὸς θέλει νὰ μάθῃ τὰ νέα τοῦ χρηματιστηρίου, ὁ ἄλλος διαλέξεις στὴ γεωμετρικὴ, ἐγὼ τ' ἀθλητικὰ νέα, ἡ ἀδελφὴ μου τὰ κινηματογραφικὰ καὶ... πάει λέοντας.

Τί κάθουμαι καὶ λέω ὅμως; Ὅρα ἑπτὰ, δηλαδὴ ὦρα «ἐνάρξεως»! Τρέχω

νά τους προτείνω κάτι: Κάθε βράδυ με τη σειρά να διαλέγουμε τα νούμερα του προγράμματος. Θα δεχθούν όμως οι «μεγάλοι»;

Τελόγης του Δόγγη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Χρηστάκης στην αδελφούλα του: — Φώφη, αυτοκίνητο έρχεται... πάλι να το πετάξουμε άμμο;

Κι' η Φώφη δειλά:

— Θα τους ρωτήσουμε αν... επιτρέπεται;

Μεγάλη Έλλάς

Η μαμμά του μικρού Σταυράκη συζητεί για όνειρα με μια κυρία μπροστά του.

— Έσύ, Σταυράκη μου, τι όνειρο είδες; τόν ρωτά η κυρία.

Κι' ο Σταυράκης:

— Άμ' που να δω εγώ όνειρο, με τόσες κουβέρτες που με είχαν σκεπασμένο!

Ρεϊκι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 252ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Γ' Ιδε 45ον φυλλ. του 1930, σελ. 528]

Ο Διαγωνισμός αυτός προκηρύχθηκε τον Οκτώβριο του 1930 κι' η προθεσμία του ήταν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Παρατάθηκε όμως στις αρχές του 1931, χάριν των νέων συνδρομητών, κι' έτσι μαζεύθηκαν τόσες Συλλογές, ώστε οι δημοσιεύσιμες Ασκήσεις που περιείχαν, μαζί μ' εκείνες που έδωσαν οι Συλλογές του Πεντάθλου, έφθασαν για όλο το έτος 1931 και για όλη την α' τριμήνια του 1932, κι' ακόμα έχω αρκετές για τα επόμενα φυλλάδια, ως να λάβω τις πρώτες Συλλογές του νέου Διαγωνισμού!

Ο ίδιος Διαγωνισμός Ασκήσεων ήταν και Διαγωνισμός Καλλιγραφίας. Άλλ' από έποψη γραφίματος—κοινοφύ, καλλιτεχνικού, καθαρού, ευαγρού, σπουδαίου—οι Συλλογές θα κριθούν στο έρχομενο. Σήμερα κρίνονται μόνο από τις Ασκήσεις που περιέχουν.

Τα αποτελέσματα βγαίνουν ως εξής: Από κάθε Συλλογή μετρούνται οι δημοσιεύσιμες Ασκήσεις (έγκυρες). Άπ' αυτές, μετρούνται επίσης οι εκτάκτως ώριμες (πρωτότυπες, ξευμένες, καλά στιχογραφημένες κτλ.) Προσθέτονται οι δυο αυτοί αριθμοί και το άθροισμα δίνει τη θέση του στον διαγωνιζόμενο. Άν δυο έχουν το ίδιο άθροισμα, προηγείται εκείνος που έχει τον δεύτερο αριθμό μεγαλύτερο, δηλαδή περισσότερες ώριμες Ασκήσεις. Ο δε αριθμός των Ευσήμων του καθενός είναι το ήμισυ του άθροισματός του. Π. χ. Ο Α. έχει 18 δημοσιεύσιμες Ασκήσεις. Άπ' αυτές οι 8 είναι εκτάκτως ώριμες. 18+8=26. Εύσημα 13.

Επειδή ο χώρος δεν επιτρέπει να δημοσιεύονται όλοι αυτοί οι αριθμοί του διαγωνιζόμενου, δημοσιεύονται μόνο ο αριθμός των Ευσήμων, κι' απ' αυτόν, καθώς κι' από τη θέση του στον Πίνακα, μπορεί να μαντέψει και τους άλλους.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (άπό 16 ετών και άνω καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν εις το τετράδιόν των ηλικιών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρείκη [20Ε].— Έκτός Διαγωνισμού: Σγουρόμαλλη [20Ε].— Νάρκισσος [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρομέγλη [18Ε].— Ούραίο Τόξο [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νταίξη [16Ε].— Δάβυ [16Ε].— Ρασπουνί [16Ε].

Έκτός Διαγωνισμού με [16Ε] έκαστος: Περιπλοκάς, Ταζάν, Άρχοντοπούλα.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [14Ε] εις έκαστον: Κυρά της Θάλασσας, Φρανσίνια, Χρυσάλλης, Ρόδης Ουράνης, Άζώηρος, Θεόδ. Παπαθεοδώρου, Κυρά Φροσύνη, Άθηνάια, Νέα Έλλάς, Ξεχασμένη, Ντίνας Αύγερίτης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον: Σαουνόφουκα, Πέτρος Ριονσαί, Νέλλη, Μικρός Καλλιτέχνης, Έρνάνης, Άταλάντη.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκαστον: Γεώργιος Άβρόωφ, Μιχ. Παντοστόπουλος, Νικητής του Ντέρμπυ, Ίούλιος Κατσαρ, Ε. Ι. Άραχωβίτης, Βασιλεύς των Δασών, Τρελλός Βιολίστας, Βάτραχος Νο 20.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ήλιογέννητη [20Ε].— Έκτός Διαγωνισμού: Πάνθεια Άβραδάτου [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δόγκριν [18Ε].— Βιολέττα [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίματοβαμμένη Δόξα [16Ε].— Ίας [16Ε].— Δυσόχαρτο [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [14Ε] εις έκαστον: Βάτραχος Νο 6, Πανελλήνιο Όνειρο, Χρυσοθήρας, Ριγολέτος, Ρωμικός Ποίγιν, Κοκκινόπετρα, Δίκ Σάνδ, Ναίς, Λευκάτας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον: Νιότης Αδάμας, Σικουνία Αύρα, Άφρικάνια, Φαραώ, Νυφούλα τ' Ουρανού, Δόνα Κλάρα, Θέμις, Άθω Διαβολάκι, Λινούλα, Βάτραχος Νο 4.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκαστον: Δοξαμένο Τριπολιτσάκι, Χαρωνή, Ναυτάκι του Θεομαϊκού, Γκαρζόλη, Όνειρον Δόξης, Ίσχυς του Περωμένου, Περσεύς, Άνδalousία, Ύπερφυσικός Μπεμπές, Ήλιόλουστη Μύρον της Άνδρου, Ίδαλγός.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, άπό [8Ε] εις έκαστον: Μυροβόλος Άνδρος, Κεφαλώνιτης, Χρυσή Καρδιά, Βύρον, Διαβατάκινο Πουλί, Νικηφόρος Ουράνος.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρούλα Τραλά [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άδωνις [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον: Βάσιγκτον, Τζιτζίκι.

Εις το έρχομενον θα προκηρυχθί ό νέος Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων διά το 1932-33.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή εγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 όδός Εύριπίδου, την 23 Φεβρουαρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, για τα όποια πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάψετε το γραμματόσημο σωστό. Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τα έχει ό Όδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει να τον προμηθευθί όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τ' Άποτελέσματα του Διαγωνισμού προς σύνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων. Στο έρχομενο, που είναι και το πρώτο της Β' μας τριμήνιας, θα δημοσιευθούν τ' άποτελέσματα του Διαγωνισμού Καλλιγραφίας καθώς κι' ή προκήρυξη του νέου προς σύνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων για το έτος 1932-3. Όστε να έτοιμάσετε τίς Συλλογές σας άπό τώρα, σεις που ξέρετε τους όρους. Οι νέοι συνδρομητάί θα τους ίδούν στην προκήρυξη και, όσοι θέλουν και μπορούν, θα κάμουν σύμφωνα μ' αυτούς μια Συλλογή, και θα πάψουν να μου στέλνουν χωριστές και σκόρπιες Ασκήσεις, που δεν δημοσιεύονται ποτέ.

Γελαστός Κλαυιάρας, έσύ κι' ή Μικρή Σιφομάχος, ή καλή σου φίλη, είστε αρκετές για να με κάμπετε γνωστή στην τάξη σας και να στρατολογήστε κι' άλλες συμμαθήτριάς σας. Η έξωδελφούλα, που λυπήθηκε τόσο που τελείωσε ό Κανελλής, θα παρηγορηθί με τό «Θηριοτροφείο» που δημοσιεύται τώρα.

Σοι έχομαι, Γιόλα, την ίδια επιτυχία σ' όλους τους διαγωνισμούς και σε συχαίρω που εύδοκίμεις τόσο στα λατινικά, γιατί αλήθεια είναι κάτι σπάνιο... Ό, ναί, τα βασιλόπουλα, όσο είναι τουλάχιστο μικρά παιδιά, είναι πολύ δυστυχισμένα, και με την αλλική έθνοτυπία που τα καταστενοχωρεί, και με τα πολλά μαθήματα που τα φορτώνουν. Τα παλιά μάλιστα βασιλόπουλα, σάν τόν Έδουάρδο του μυθιστορημάτος μου, υπέφεραν πολύ περισσότερο από τα σημερινά, που τρέφονται κάπως πιο ελεύθερα. Ένα ζητιανόπουλο ήταν τότε πιο ευτυχισμένο άπ' αυτό, όσο είχε ένα κομμάτι φωμί πιά τρώη κι' έν' άχρύνιο στρώμα να κοιμάται. Άλλά τί τα θέλεις! σ' όλα ό μέσος όρος είναι τό καλύτερο. Κι' έν' αληθινά ευτυχισμένο παιδί ούτε βασιλόπουλο θα είναι, ούτε ζητιανόπουλο... Έλαθα, ευχαριστώ.

Χαίρω, Νάρκισσε, που έγινες καλά από την επίμονη γρίπη. Θα πώ στην Κυρά της Θάλασσας ότι προσθέτεις και τα δικιά σου συχαρητήρια στα τόσα που έλαβε για τί «Μαννούλα» και που σού φαίνονται δικιότατα. Κι' ό κ. Ε. λυπήθηκε πολύ που δέν μπορούσε να παρευθίς στην δεξίωσή του. Ναί, ή «Πρωία» έδημοσίευσε δλόκληρο τό λόγο του. Ύπάρχει όμως και στο τελευταίο τεύχος της «Νέας Έστίας» (15 Φεβρουαρίου) καθώς κι' οι λόγοι των κκ. Βουρνάζου και Νιρβάνου. Κάπου τις έχω κι' εκείνες τις Μαγ. Εικόνας που μου έστειλες πέσου. Άλλά έχω φυλαγμένες και τόσες άλλες, και δημοσιεύω τόσο σπάνια...

Όρίστε ή Μπελλίνα! Με τό πρώτο της γραμματάκι, μου στέλνει και τό πρώ-

το της ξεσπάθωμα, που θα φροντίσω, λέει, να τα εκατοστήσω. Πόσο μάγαπ' ή μικρή μου φίλη! Μα κι' εγώ την αγαπώ, γιατί είναι ένα καλό κοριτσάκι, και γράφει άπό τώρα ώραιότατα, και βέβαια μία μέρα θα διακριθί. Με παρακαλεί να συχαριστήσω τα ευγενικά Διαπλάσπουλα, που της έστειλαν άμέσως τόσες κάρτες και τετραδιάκια. Ό, θα της στείλουν κι' άλλα!

Βάτραχοι, ό κ. Ε. έλαθα τό ευγενικό σας γράμμα και ός συχαίρει που προσφέρθηκε με τόση προθυμία να βοηθήσετε στην Έθνική Έορτή του Βιβλίου. Τώρα δέν έχετε παρά να τό γράψετε και άπ' εσθίας στην κυρία Έλένη Ψημένου (Γ' Σεπτεμβρίου 76) κι' αυτή θα σ', καλέσει άν και όταν χρειασθί. Και λέγω άν, γιατί μπορεί ν' άρκοιν όσοι προσφέρθηκαν ως τώρα, τί στιγμή μάλιστα που την πώληση των βιβλίων θα την αναλάβουν ειδικοί υπάλληλοι των Έκδοτικών Οίκων.

Μεγάλη έντύπωση έκαμε στη Δέλια ή Άθηνάικη Έπιστολή του κ. Φαίδωνος για τί δεξίωσή του. Και τόυτο, γιατί κάτι της έλεγε μέσα της πως ό νέος Άκαδημαϊκός δέν μπορούσε να ξεχάσει τα Διαπλάσπουλα στην επίσημη αυτή περίσταση της ζωής του! και τό είδε στην Έπιστολή εκείνη όπου λέει πως τί μεγαλύτερη χαρά, άπ' τό άκροατήριό, τό έδωσαν τα «κεφαλάκια» που έδωσαν στο άμφιθέατρο, κι' άπό τα συχαρητήρια, εκείνα που του διετίθεσαν έκ μέρους το Προέδρου της Δημοκρατίας ένα παλιό Διαπλάσπουλο. Κι' άκόμα, γιατί αποδέχεται σε μίαν άλλη ήμέρα, μικρήν κι' ώραία «που θα στεφανώνεται μία κινουμένη δόξα, βγαλμένη άπό τα σημερινά κεφαλάκια, που θ' άκολουθήσουν τό παράδειγμά του και τόν πλατύ δρόμο που τους άνοίγει αυτός...»

Ναί, Άγαφιώτικη Φτέρη, καταλαβαίνω πολύ τί χαρά σου όταν είδες δημοσιευμένο τό πρώτο σου κομμάτι, άφού μάλιστα είχες άπελπισθεί πως βρισκόταν κιόλα στο καλάθι των άχρήστων. Άλλά γιατί; Όσο δέν τό έβλεπες στις άπορριφθείς, έπρεπε να έλπιζες. Τα κομμάτια, βλέπεις, πάνε με τί σειρά τους, και καμιά φορά περνά πολύς καιρός ως να δημοσιευθί κάποιο ή να άπορριφθί... Πώς πήγαν λοιπόν οι διαγωνισμοί στο σχολείο; Τώρα που ήσυχάσες, να μου γράφης πιο συχνά.

Και τό Πειραιωτάκι δέν μου έγραψε τόσον καιρό εξ αίτίας των διαγωνισμών, αλλά επέτυχε κι' οι κόποι του άνταμείφθηκαν. Τόν ευχαριστώ πολύ που δέν παύει να με συσταίνι στους συμμαθητές του και μου έγραψε μάλιστα ένα συνδρομητή. Άν έξακολουθήσει έτσι, θα μου γράψη πολλούς και θα πάρη και κανένα βραβείο στο Ξεσπάθωμα.

Δαφνοστεφί Όλυμπιονίκη, σοι ενέκρινα τό ψευδώνυμό σου και σοι έστειλα λυσόχαρτο. Χαίρω πολύ για τί γνωριμία κι' εύχαριστώ για τα καλά λόγια. Μοι άρσες ή φράση σου, πως έσύ είσαι τό πρώτο «ευτυχές θυμά» του ξεσπάθωματος του φίλου μας...

Πολύ με λύπησε, Χωρίς Φτερά, αυτή ή περιπέτεια. Και σε φαντάσθηκαν όταν σάφηναν μόνη ό μπαμπάς κι' ή μαμμά στο φιλικό σπίτι, γιατί έπρεπε να τρέξουν στο Βόλο κοντά στην άρρωστη αδελφούλα σου. Έλπίζω να είναι τώρα έντελώς καλά και περιμένω να μου τό γράψης.

Είδα, Άνθιαμένη Λεμονιά, πόσο σε κούρασαν οι διαγωνισμοί του Σχολείου, πόσο λίγες ώρες κοιμώσουν αυτόν τόν καιρό, τί άγωνία είχες και πως περιέμενες την ήμέρα της άνάπαυσης. Άλλά χάρηκα που

ή δημοσίευση του κομματιού σου, στο μεταξύ, σοι έδωσε καινούργιο θάρρος για τί μελέτη. Δέν άμφιβάλλω τώρα για τα λαμπρά άποτελέσματα. Ό κ. Ε. σ' εύχαριστεί πολύ για τα συχαρητήρια, όχι μόνο «βγαλμένα άπ' την καρδιά σου», αλλά και με ώραιότατα λόγια έκφρασμένα, και καθόλου «άπό άγνώστη Διαπλάσπουλα», γιατί όλες σας του είσατε γνωστές κι' αγαπητές σάν παιδιά του.

Χαίρω πολύ για τί γνωριμία, Χανιωτοπούλα. Για τί Σελίδα Συνεργασίας να μου στείλεις άλλο κομμάτι, γιατί δέν είναι σωστό να ξαναδημοσιευθί τό ίδιο που δημοσιεύθηκε στο μαθητικό σας περιοδικό. Λυσόχαρτο σοι έστειλα. Άν θέλεις νάλληλογραφής με Διαπλάσπουλα, πρέπει να δημοσιεύσης σχετική Μ. Άγγελια.

Μπορείς, Σεπτεμένη Αϊδή, να ξαναγράψης τό κομμάτι έκείνο που σοι άπέριψα και να μου τό ξαναστείλεις κάπως διορθωμένο. Η να μου στείλεις κανένα άλλο, όπως προτιμάς. Στην πόλη που εγκαταστάθηκες, έχω πολλά Διαπλάσπουλα, και μικρά και μεγάλα, ώστε δέν είναι δύσκολο νάποκτήσης και συ φίλες εκεί, όπως έδω ή Κυρά της Θάλασσας που τί ζήλεψες. Φορείς Σήμα; Αυτό θα βοηθήσει.

Δικηγορίνα, ό κ. Ξενοπούλος έλαθε τό γράμμα σου και σ' εύχαριστεί πολύ. Ναί, πολλοί ταυτίζουν τόν δημοτικισμό με τόν κομμουνισμό, κι' ή παρεξήγηση προήλθε άπό κάτι μοιραίο: οι κομμουνιστές δηλαδή, άπευθυνόμενοι στο λαό, μιλούν και γράφουν στη γλώσσα του. Φυσικά, πολλοί άπό τους έχθρους της δημοτικής, πιο φωτισμένοι, αυτό τό έβρουν καλά κι' είναι σε θέση να κάνουν τί διάκριση μεταξύ λογοτεχνών, που μεταχειρίζονται αυτή τί γλώσσα για λόγους αισθητικούς και καλλιτεχνικούς, και κομμουνιστών που τί μεταχειρίζονται μόνο για την εύκολότερη συνεννόηση. Τρέφουν όμως την κοινή πλάνη, λέγοντας κι' αυτοί πως είναι ένα πράγμα, γιατί έτσι τους συμφέρει. Τα Διαπλάσπουλα δέν έχουν ανάγκη άπό καμιά εξήγηση, άφού βλέπουν και μένα να γράφω τί δημοτική, ενώ έβρουν καλά πως κάθε άλλο είναι παρά κομμουνιστρία...

Τό παιχνίδι σου, Μουσουργέ, δέν είναι καθόλου πρακτικό. Χρειάζεται τόση προτομασία, τόση φασαρία! Έπειτα, που μεταχειρίζονται σήμερα κεριά; Τό άναμμα δυο-τριών κεριών, στη συναστροφή που λές, θα φαινόταν έξαρχής πολύ υποπτο. Άς είναι όμως, είναι αρκετά καλό γραμμένο, κι' άν βρής ποτέ κάτι άλλο, που πρακτικό, δέν είναι άπίθανο να τό δημοσιεύσω. Τα σκίτσα ή σχέδια γίνονται με πέννα και σινική μελάνη, σάν αυτά που χ που δημοσιεύω σήμερα στο άρθρο π. χ. Κάποιου. Ό ίδιος τα έκαμε, αλλά βλέπεις πόσο είναι καλοσχεδιασμένα.

Θάθελα πολύ να σ' εύχαριστήσω, Έρνάνη, αλλά μου ζήτηεις λεπτομέρειες που δέν μπορώ, δυστυχώς, να τίς θυμώμαι ύστερ' άπό τόσον καιρό. Θάπρεπε δηλαδή να ξαναδιαβάσω τό κομμάτι σου, που δέν τό έχω πιά, γιατί ταπορριπτόμενα τα καταστρέφω. Όστε μόνο άν κατά τύχη θυμώμουν, ήμπορούσα να σοι πώ. Τώρα γιατί μου στέλνεις δυο κομμάτια μαζί; Δέν υπάρχει δικαιολογία, ένα-ένα πρέπει. Γι' αυτό, άπό τα δυο, μόνο τό ένα θα λάβω όπ' όφει. Κι' όταν μάγης την τύχη του, τότε θα στείλεις άλλο. Μάγαπες πολύ, τό έρω! αλλά γι' αυτό έσα-έσα δέν πρέπει να παραβαίνεις τους κανονισμούς μου.

Γι' άλλους σήμερα δέν έχω καιρό και τόπο. Τους παρακαλώ να περιμένουν ως τό έρχομενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ούτε ένα-έναντι, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα, δρ. 10.— Τα εγκρινόμενα ή άνασούμενα ίσχύουν άς την 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται άπό Α. άνήκουν σε άγρία και όσα άπό Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πονεμένο Δοξάρι, ά. (ΓΦ). Μικρός Κυδωνιάτης, ά. (ΑΖ). Έλμίνια, κ. (ΔΠ). Άτρώμη του Κυπρίοπουλο, ά. (ΑΨ). Λαΐδη του Φαουντλερού, κ. (ΔΓ). Βολιώτικο Φεγγάρι, κ. (ΧΖ). Μικρή Τρελούλα, κ. (ΕΣ). Ηλεκτρικό Κύμα, ά. (ΑΒΔ). Άμαραντος Δάφνη, κ. (ΕΡ). Φωτεινή Σάντη, κ. (Μία και μόνη). Ίωνικό Άκρογιάλι, ά. (Πόσο νοσταλγώ!). Τριγυρίστρα, κ. (!!).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ναπολιτάνα, κ. Άπτερος Νίκη, κ. Βασίλισσα του Ίονίου, κ. Εύα, κ. Βαλέντια, κ. Άνεμώνη του Βουνού, κ. Σεπτεμένος Λόρδος, ά. Σεπτεμένη Λαΐδη, κ. Μύρα Συλβάνια, κ. Κρινάκι, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Εδαίοθηνη Καρδούλαν (έλαθα σε συχαίρω για τους βαθμούς: επίσης και τό παλιό μου Πιεράκι) Άρετούσαν (δέν παύει: άν άπέτυχες αυτή τί φορά, θα επιτύχης άλλη! όλα τα παιδιά δέν έχουν τόσο κακό γούστο! όστόσο σ' εύχαριστώ πολύ!) Άδωνις (χαίρω πολύ! γαλλικό ψευδώνυμο με γαλλικά στοιχεία δέν επιτρέπεται!) Χρυσή Έλπίδα (κι' εγώ την ίδια χαρά αισθάνομαι όταν λαβαίνω γράμμα σου! γράψε μου λοιπόν όσο μπορείς πιο συχνά!) Γ. Β. Φούταν (χαίρω που έγινες καλά κι' εύχαριστώ πολύ!) Μίκυ Μάους (ώραία τα στιχάκια που μου γράφεις στην αρχή! μία τέτοια ώρα, κοντά στη σόμπα, δέν μπορούσε παρά να σ' έμπνεύσει!) Νυφούλα τ' Ουρανού (έλαθα έστειλα!) Νηρηΐδα του Παγασητικού (κάνεις πολύ καλά κι' έτσι να έξακολουθήσεις, άφού μάλιστα δέν πηγαίνεις πιά σχολείο κι' έχεις καιρό! λοιπόν, τό έστρωσε; ό κ. Ε. σ' εύχαριστεί πολύ!) Φιόρο του Δεβάντε (ίδου με λίγα λόγια: μετάφραση είναι ή πιστή κατά λέξη άπόδοση ενός κειμένου σε άλλη γλώσσα! παράφραση ή έλεύθερη μετάφραση—σχεδόν τό ίδιο—είναι όταν ό μεταφραστής αλλάζει τί φράση του πρωτοτύπου, προσθέτη ή παραλείπει λέξεις, συντομεύει, αναπτύσσει κτλ. και τέλος μίμηση είναι όταν παίρνει κανείς την ιδέα ή τό θέμα ενός έένου έργου και κάνει πάνω σ' αυτό κάτι δικό του!) Γαλανή Πειραιωτοπούλαν (τό έλαθα και θα σοι πώ όταν έλθω ή σειρά του να τό διαβάσω άλλη φορά όμως να μου γράφης χωριστά τό γράμμα σου και χωριστά τό κομμάτι, όχι μαζί και τα δυο, στην ίδια κόλλα!) Μικρόν Κυδωνιάτην (αυτό, είδες, σοι ενέκρινε! σοι έστειλα και Όδηγό! πολύ μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου γράμμα κι' έλπίζω να μου γράφης συχνά!) Βασιλίσσαν του Ίονίου (με μεγάλη χαρά σε ξαναβρίσκω! δέν πιστεύω ν' άργήσας πάλι τόσον καιρό! σ' εύχαριστώ για τα καλά λόγια, και ό κ. Ε. για τα συχαρητήρια, που όστόσο ή μικρή σου πέννα πολύ ώραία έκφράζει!) Κορριτασοπούλαν (μ' άφού έγραψες τόσο καλά—και σε συχαίρω—γιατί λές τους σχολικούς διαγωνισμούς «καταρριπόμενος»; άς είναι, τρόπος του λέγειν! ήθελες να τίς πώς σε βασάνισαν, δέν είν' έτσι; διάβασα τα καλά σου λόγια στον κ. Ε. που σ' εύχαριστεί πολύ!) Άτρώμη του Κυπρίοπουλο (χαίρω κι' εύχαριστώ πολύ! φύλλα 1—12 έστειλα! στο έξης να μου γράφης άπλούστατα, όπως μιλάς! γιατί δέν πιστεύω να λές όν, όστις.

καὶ τέτοια· ἰδὲς πῶς σὺ γράφω κι' ἐγώ·)
Διματοβαμμένην Δόγην (εὐχαριστῶ πολ-
 λὴ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐστειλὰ) **Δυσό-
 χαρτο** (τὰ ἔλαβα δλα, εὐχαριστῶ, ἐστειλὰ)
Παντελὴν Ν. Μωραΐτην (χωρὶς ψευδών-
 νυμο, γιὰ τὴ Σελίδα· μὰ δὲν ἐπιτρέπεται·
 διάβασε τὸν 'Οδηγό') **Ρομαντικὴν Βο-
 σκοπούλαν, Ντῖνον Αὐγερίτην, Περι-
 πλοκάδα κτλ. κτλ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20
 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέ-
 χρι τῆς 27 Ἀπριλίου.

161. Δεξιόγραφος

Ἐν ἄρθρῳ, δύο σύνδεσμοις
 Κι' ἐπίρρημα τὰ χάλασα...
 Μὰ ὁ νοῦς ποῦ νὰ τὸ βάλλῃ!
 Καθὼς ἀκούστηκαν μαζί,
 Οἱ ἦχοι ἐκάμαν θάλασσα—
 Καὶ θάλασσα μεγάλη.

162. Στοιχειογραφίος· Ἀναγραμματι- σμός

Τοῦ Κέκροπος ἡ κόρη ἡ ξακουστή,
 Πῆρε μιὰ μέση, ἄλλαξε τὴν τάξη,
 Κι' ἔφτασε αὐτὸ ψηλὰ γιὰ νὰ βρεθῇ
 Καὶ μέσ' στοὺς ὀλυμπίους νὰ πετάξῃ.

163. Ἐπιγραφή

Ο
 Ψ Ο Ν
 Τ Α Ι Ε Ι
 Σ Ο Ν Ε Ε
 Ε Κ Ε Ν Τ
 Η Σ Α
 Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

164. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 = Πόλις τῆς Αἰγύπτου
 2 4 3 2 = Ὑγρόν.
 3 7 1 5 4 2 = Τραγικὴ βασιλόπαις
 4 3 2 6 4 2 = Φοροῦνται
 5 1 5 3 = Παράδεισος
 6 4 3 7 = Ἀτίμητον
 7 6 6 2 = Καλὸν

165. Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων πο-
 ταμῶν ἀποτελοῦν νήσον τῆς Ἀφρικῆς:
 1, Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας· 2, Πο-
 ταμὸς τῆς Μακεδονίας· 3, Ποταμὸς
 μέγας τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης· 4, Πο-
 ταμὸς τῆς Ἀσίας γνωστὸς καὶ ἐκ τῆς
 Γραφῆς· 5, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 6,
 Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.

166. Σύνθετον

Ἐάν μεταξὺ τῶν συμφώνων τῆς πρώ-
 τῆς τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων
 παρενθεθοῦν τὰ φωνήεντα τῆς δευτέ-
 ρας, θὰ σχηματισθῇ γνωστὴ νῆσος τῶν
 Καναρίων:

1, Φωτιστικόν· 2, Παντοδύναμος.

167-171. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

- 1.—Ο ΝΣ εἶναι ποτόν.
- 2.—Τὸ ΝΣ εἶναι ῥημα.
- 3.—Ο ΝΣ εἶναι τρωϊκὸς ἥρωας
- 4.—Η ΝΣ εἶναι νύμφη.
- 5.—Ο ΝΣ εἶναι ἐκ τῶν δώδεκα.

172. Ἑλλειποσύφωνον

αἰο - ωη - ιω - οἰ - αα - οἰ - ιω - ωη
 (Παροιμία)

173. Γεῖφος

Η λύκε Μ Μ
 ΗΗΗΗΗ η νέας Μ Μ
 ἄρκτος Μ Μ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ,
 ἐπειδὴ ἔπεσε ἡ λίρα, δὲν εἶναι
 πιά 10 σελλίνα, οὔτε 50 γρόσια
 διατιμήσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ
 ΓΑΛΛΙΚΑ ἡ ἐτησία, 35 ἡ ἐξά-
 μηννη καὶ 20 ἡ τριμηννη.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα
 ἡ ἴδια: ἐτησία δολλάρια 4, ἐξά-
 μηννη 2 καὶ τριμηννη 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

(Πᾶσαι αἱ Ἀσκήσεις αὗται ἐλήφθησαν ἐκ
 τῆς Ἐκτὸς Διαγωνισμ. Συλλογῆς τῆς ΣΤΟΥ-
 ΡΟΜΑΛΛΗΣ, τῆς ὁποίας καὶ πλεῖσται ἄλλαι
 ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους)

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

174. Homonymes

Mon premier, lecteur aimable,
 Est un défaut detestable;
 Vous voyez dans mon second
 Un outil de forgeron.

(Πρωτότυπον)

Ἐρείκη
 Α' Βραβεῖον

175. Sans Voyelles

mrt - l - bt - mrt - l - vnn

Ἐρείκη

Τέλος τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ
 τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΑΥΣΗΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

676. Ἀνανὰς (ἄν, ἄν, ἄς.)—677. Ἰ-
 μαλαΐα (Λάμια, ἱα.)—678. Ἡρα-χίρα.
 679. Κίρκη-Δίρκη.—680. Ἀχρίς-Χάρις.
 681. Τ 682. Διὰ τοῦ Ο:
 Ο Η Ρόπτερον, Ὁμ-
 Κ Α Μ Η Λ Ο Σ βρος, Δομοκός, Ὁ-
 Ε Υ Ε Η ροφος, Νόμος—
 Ρ Μ ΡΟΔΟΝ.—683.
 Ι Α Ε Ο ΛΙΑΝΤΑ (Λά-
 Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ βα, Ἰαμβος, Λῆ-
 Ο Ο ξις, Αἶνος, Νίτρον,
 Ν Τομή, Ἀσμα.)—
 684. Κόψε ξύλο, κάμε Γιάννη.—685.
 Ὁ πεποιθὸς ἐπὶ Κύριον σωθήσεται
 (οἱ ἐπὶ θῶς ἐπὶ κι, Ρίον, σωθ εἰς ετε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
 χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
 δρ. 1 καὶ μὴ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
 στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ
 διπλά Ἡροπληρομὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΒ'—145]

Ε να μεγάλο εὖγε στὰ ἀγαπημένα μου
 βατράχια γιὰ τὴν ἐπιτυχία στοὺς δια-
 γωνισμοὺς τους. — Ὁκεανίς, περιμένω
 Δ/σίν σου. Μπελίνα

[ΑΒ'—146]

Υ ποστηρίζω τὸ ὑπέρροχο ψευδώνυμο:
 ΠΑΛΑΟΔΙΟΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ. Περιμένω ὑπο-
 στηρίξῃ ἀπὸ δλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες,
 ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν Βασίλειον Μανεδό-
 να, Σύλλογον Βατράχων, Δικηγορίαν,
 Γαρδένιαν καὶ Διαπλασιακὴν Δημοκρα-
 τίαν. Ἀνθισμένη Τριανταφυλλία

[ΑΒ'—147]

Α νταλλάσσουμες τοῖς τὰ τὰ Διαπλα-
 σόπουλα-ες. Δ/σις: (ΑΒ'—113).
 Μίνυ Μάους, Δωρέττα

[ΑΒ'—148]

Ψ ηφίστατε ἀδίστακτα τὴν ΜΕΓΑΛΗΝ
 ΙΔΕΑΝ. Ἐπιτυχία ἐξησφαλισμένη.

[ΑΒ'—149]

Ο Ι ΒΑΤΡΑΧΟΙ σὲ γενικὴ συνέλευση δια-
 γράφανε παμπήρη τὸν πρώην πρόε-
 δρό τους Μάριο Μοράλη, Βάτραχο Νο 20,
 γιὰτὶ δὲν κράτησε ὀρισμένα ἄρθρα τοῦ κα-
 ταστατικού.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
 Ὁ Γεν. Ἐπόπτης

[ΑΒ'—150]

Α νταλλάσσουμες τετραδιάκια μ' ὄλους-
 ες, ἀλληλογραφεῖμε μὲ κορίτσια ἄνω
 14 ἐτῶν. Δ/σις: Δουκίαν Γιαλλινᾶ, Μον-
 τσενίγου 13, Κέρκυρα.

Κορφιατοπούλα,
 Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου

[ΑΒ'—151]

Δ ιαπλασόπουλα-ες, ὑποστηρίξατε τὸ
 ποιητικώτερον ψευδώνυμο: ΠΑΛΑΟΔΙΟΣ
 ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ. Χρῖστος Γορτύσιος

[ΑΒ'—152]

Π ρωτοπαίνονας στὸ σαλονάκι τῆς
 Διαπλάσεως χαίρετὼ νέα καὶ παλαιὰ
 διαπλασόπουλα-ες. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὁ-
 λους-ες. Γράφατε: Ζαφειρίου Γεώργιον,
 Προπ/κη Σχολῇ Ὑπαξιωματικῶν, Κέρκυ-
 ραν, διὰ: Διματοβαμμένην Δόγην

[ΑΒ'—153]

Π ρωτοπαίνονας στὴν κίνηση τῆς Δια-
 πλάσεως χαίρετὼ τὰ Διαπλασόπουλα.
 Ἀλληλογραφῶ γράφατε: Μαθητὴν Ἐρ-
 γατοῦδην Θεοδόσιον, Προπ/κη Σχολῇ Ὑ-
 παξιωματικῶν, Κέρκυραν, διὰ:

Ἀτρόμητο Κυπριόπουλο

[ΑΒ'—154]

Π ρωτοπαίνονας στὸ πολὺπληρο σα-
 λονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὼ
 θερμοτάτα ὄλους-ες.

Ἀνταλλάσσω προσωρινῶς μὲ ὄλους-ες,
 ἡλικίας ἄνω τῶν 14 ἐτῶν, κάρτες, το-
 πεῖα, ἡθοποιούς. Δ/σις: Ἰωάννην Ζόγια,
 Ἐργολάβον, Βόλον, διὰ:

Βολιώτικο Φεγγάρι

[ΑΒ'—155]

Δ ιμνηστικοὶ, βιβραχμοὶ Διαγωνισμοὶ Ἡθ-
 ποιῶν, Τοπεῖων. Βραβεῖα 10. «Βα-
 τράχι», «Λαγὸς», «Ἐσπεράντος», Ταρξάν,
 Γιόλα, Ἐλαφίνα, Φαραῶ, Διαπλασόπουλα-
 Διαπλασοῦδες, περιμένω (Κωνσταντου-
 ράκη, Τρυφίτσου, Ἡράκλειον Κρήτης).
 ΦΑΟΥΣΤ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
 τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
 ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
 καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
 χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ.
 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1931), ὑπάρ-
 χουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν
 ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
 τῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος δρχ.
 80 καὶ ῥαμμένους δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931
 τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρχ. 110 καὶ
 ῥαμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
 προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
 Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ.
 15 ὁ ῥαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
 δρχ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε ῥαμμένος.